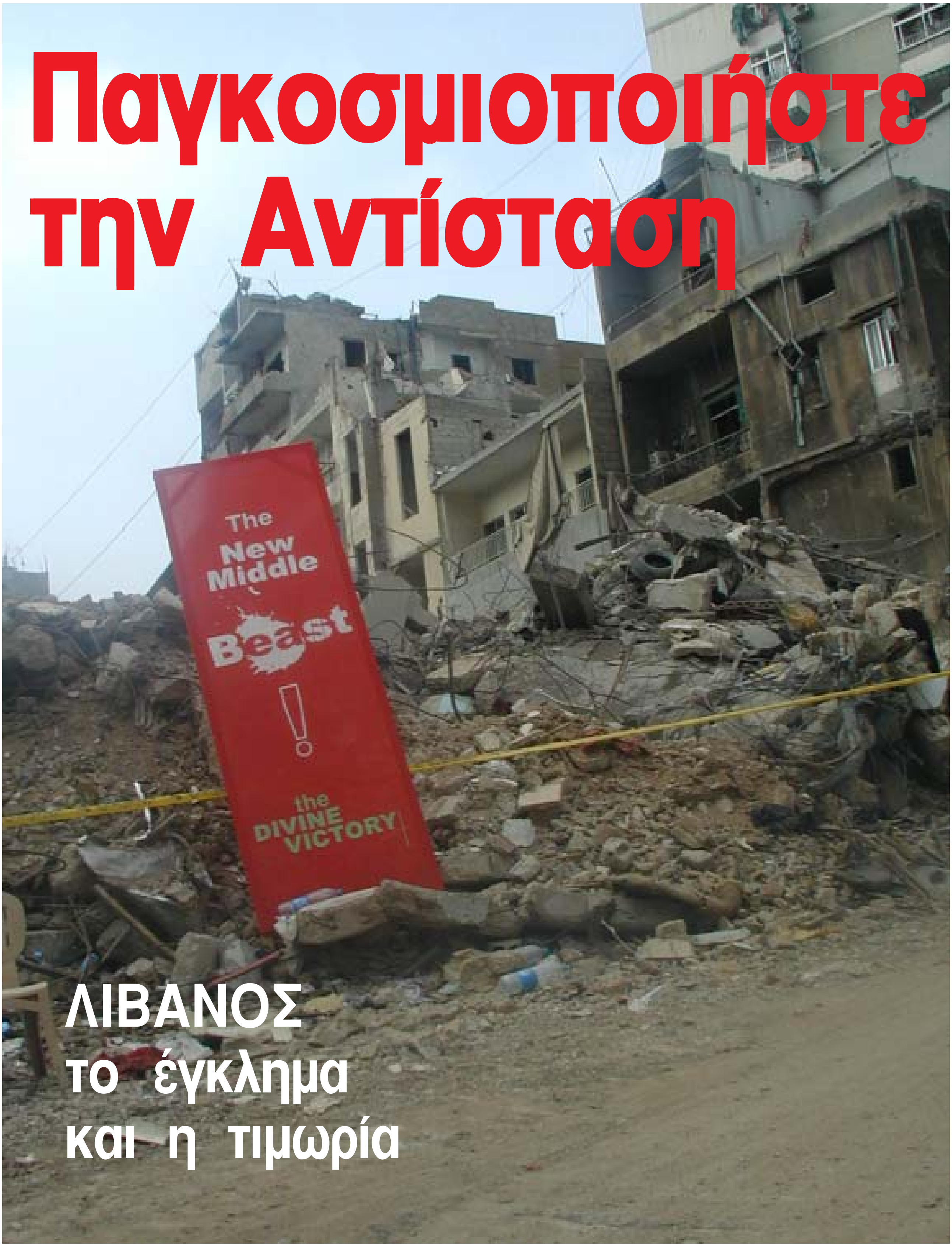
Σεπτέμβρης
2006

εργατική δημοκρατία

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

τιμη: 0,50 σεντ

Παγκοσμιοποιήστε την Αντίσταση

ΛΙΒΑΝΟΣ
το έγκλημα και η τιμωρία

Διεθνιστική Αντιπολεμική Διακηρυξη
Ενάντια στον πόλεμο ΗΠΑ-Ισραήλ στο Λίβανο

Κυκλοφόρησε κατά τη διάρκεια του πολέμου τον Ιούλη του 2006

1. Ο πόλεμος του Ισραήλ ενάντια στο Λίβανο είναι το πιο πρόσφατο στάδιο της ιμπεριαλιστικής επίθεσης που διεξάγουν οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους μετά τις 11 Σεπτέμβρη 2001. Η κατάκτηση του Ιράκ έγινε με στόχο να ξεδιπλώσει μια διαδικασία «αλλαγής καθεστώτων» που θα απομάκρυνε τα εμπόδια που συναντά η αμερικάνικη κυριαρχία στη Μέση Ανατολή. Αντί γι' αυτό, χάρη στην αντίσταση στο Ιράκ, το Πεντάγωνο βρίσκεται παγιδευμένο σε έναν ανταρτοπόλεμο που δεν μπορεί να κερδίσει. Ετσι, η κυβέρνηση Μπους έβαλε στόχο να ρίξει το καθεστώς της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν, του οποίου η επιρροή στο Ιράκ έχει αυξηθεί μετά την ανατροπή του Σαντάμ Χουσεϊν. Μια τέτοια κίνηση θα ανέτρεπε το πλήγμα που δέχτηκαν τα αμερικάνικα συμφέροντα στη Μέση Ανατολή από την ιρανική επανάσταση του 1978–9. Γι' αυτό, η επίθεση του Ισραήλ στη Χεζμπολάχ προσφέρει στην Ουάσινγκτον μια ευκαιρία να εξολοθρεύσει μια ισχυρή αντιμπεριαλιστική δύναμη που έχει στενούς δεσμούς με το Ιράν. Η εγκληματική συνενοχή του Τζορτζ Μπους και του πιο στενού του συμμάχου, του Τόνι Μπλερ, σ' αυτό τον επιθετικό πόλεμο, φαίνεται από τον ρόλο που παίζουν οι ΗΠΑ και η Βρετανία στο να μπλοκάρουν την έκκληση της συντριπτικής πλειοψηφίας στον ΟΗΕ για κατάπαυση του πυρός.

2. Η διεθνής διπλωματία έχει επικεντρωθεί σε καλέσματα για εκεχειρία και για ανάπτυξη στο Λίβανο μιας πολυεθνικής «ειρηνευτικής» δύναμης που θα χωρίσει τις δύο πλευρές. Πρόκειται για μια πολύ επικίνδυνη πρόταση. Ο Μπους και ο Ολμέρτ αρχικά έλπιζαν ότι η πολυεθνική δύναμη θα αναλάμβανε μετά τη νίκη του Ισραήλ να εδραιώσει την ήττα της Χεζμπολάχ. Ομως η επίμονη και αποτελεσματική αντίσταση της Χεζμπολάχ έχει μετατρέψει την ανοιχτή στρατιωτική νίκη του Ισραήλ σε μακρινή προοπτική. Σε αυτές τις συνθήκες, οι ΗΠΑ και το Ισραήλ πιέζουν για μια πολυεθνική δύναμη, ίσως οργανωμένη από το ΝΑΤΟ ή από την Ευρωπαϊκή Ενωση, για να συνεχίσει τον πόλεμο ενάντια στη Χεζμπολάχ, που οι ίδιοι δεν καταφέρνουν να κερδίσουν. Μια τέτοια δύναμη δε θα είναι «ειρηνευτική» αλλά άλλος ένας στρατός κατοχής της Δύσης δίπλα σ' αυτούς που βρίσκονται στο Ιράκ και το Αφγανιστάν. Η αντιπαράθεση σ' αυτή την πολυεθνική δύναμη πρέπει να γίνει ένα από τα πιο επείγοντα καθήκοντα της διεθνούς ριζοσπαστικής αριστεράς. Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό για την Ευρώπη, όπου μια σειρά κυβερνήσεις, ιδιαίτερα η κεντρο–αριστερή συγκυβέρνηση στην Ιταλία, ήδη διαπραγματεύονται για τους όρους ανάπτυξης μιας τέτοιας δύναμης.

3. Είμαστε αντίθετοι στον πόλεμο του Ισραήλ κατά του Λιβάνου, από αλληλεγγύη στο λιβανέζικο λαό αλλά και γιατί είμαστε ενάντια στη σχεδιαζόμενη επίθεση του Μπους στο Ιράν. Κάποιοι στην αριστερά συνδυάζουν μια αντίστοιχη τοποθέτηση με καταδίκη της Χεζμπολάχ επειδή επιτέθηκε και αιχμαλώτισε ισραηλινούς στρατιώτες. Διαφωνούμε έντονα με αυτή τη στάση. Ως επαναστάτες σοσιαλιστές έχουμε πολλές ιδεολογικές διαφορές με τη Χεζμπολάχ, η οποία είναι ένα ισλαμιστικό κόμμα. Αλλά η Χεζμπολάχ έχει εξελιχθεί σε ένα εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα με βαθειές ρίζες στα φτωχότερα και πιο καταπιεσμένα τμήματα της λιβανέζικης κοινωνίας χάρη στην επιτυχημένη εκστρατεία ανταρτοπόλεμου που διεξήγαγε ενάντια στην ισραηλινή κατοχή του νότιου Λιβάνου τις δεκαετίες του 1980 και του 1990. Επιπλέον, η Χεζμπολάχ ξεκίνησε την τελευταία της δράση, εν μέρει, για να βοηθήσει στην ανακούφιση των Παλαιστίνιων της Γάζας, που υπέφεραν από μια ιδιαίτερα βάναυση ισραηλινή πολιορκία. Ετσι λοιπόν με χαρά ενωνόμαστε με τις αραβικές μάζες εκφράζοντας την αλληλεγγύη μας με τους μαχητές της Χεζμπολάχ και την ελπίδα να καταφέρουν να οδηγήσουν σε ήττα την ισραηλινή επίθεση στο Λίβανο.

4. Ως σοσιαλιστές και διεθνιστές θεωρούμε σαν κύριο καθήκον και ευθύνη μας να οργανώσουμε την μαζική αντίσταση στις χώρες μας ενάντια σ' αυτό τον πόλεμο. Σε όλο τον κόσμο έχουν υπάρξει ήδη πολλές διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες ενάντια στο καταστροφικό χτύπημα του Ισραήλ στο Λίβανο. Τις επόμενες βδομάδες απαιτούνται περισσότερες και μεγαλύτερες κινητοποιήσεις, αν συνεχιστούν οι βομβαρδισμοί. Βάζουμε στον εαυτό μας το καθήκον να χτίσουμε το πλατύτερο δυνατό κίνημα ενάντια σ' αυτό τον πόλεμο. Η βάση αυτού του κινήματος πρέπει να είναι η ενότητα όλων όσων είναι αντίθετοι με την ισραηλινή επίθεση, ανεξάρτητα από τις πολλές πολιτικές διαφωνίες που ίσως υπάρχουν ανάμεσά μας για την Μέση Ανατολή και για άλλα ζητήματα. Αυτό το κίνημα πρέπει να συνδέεται στενά με την αδιάκοπη διεθνή καμπάνια ενάντια στον ''πόλεμο κατά της τρομοκρατίας'' και ειδικότερα ενάντια στην κατοχή του Ιράκ και του Αφγανιστάν. Μια καμπάνια, της οποίας η ικανότητά για μαζικές κινητοποιήσεις έχει δείξει πόσο σημαντικό είναι να παλεύουμε μαζί στη βάση της μεγαλύτερης δυνατής ενότητας.

5. Ο ισραηλινός βομβαρδισμός στο Λίβανο δείχνει καθαρά τη βαναυσότητα του ιμπεριαλισμού και τα βάσανα που καθημερινά επιβάλλει στον κόσμο. Αλλά,

όπως και η κατοχή του Ιράκ, δείχνει επίσης πως οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί και υποτακτικοί τους δεν είναι παντοδύναμοι –μπορούν να ηττηθούν. Ο πόλεμος του Λιβάνου μπορεί να κλιμακώσει την επίθεση της Ουάσινγκτον στην περιοχή, μπορεί όμως εξίσου να σηματοδοτήσει μια νίκη για τις δυνάμεις που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική κυριαρχία στη Μέση Ανατολή. Η διεθνιστική και ριζοσπαστική αριστερά πρέπει να ρίξει το βάρος της σ' αυτή την αντιπαράθεση έτσι ώστε να εξασφαλίσει την ήττα του ιμπεριαλισμού και να ανοίξει έτσι τη δυνατότητα για την αποδυνάμωση της παγκόσμιας τυραννίας του κεφαλαίου.

- International Socialist Organization (Australia)
- Socialist Workers Party (Britain)
- Εργατική Δημοκρατία (Κύπρος)
- Internationale Socialister (Denmark)
- Linksruck (Germany)
- Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (Ελλαδα)
- Socialist Workers Party (Ireland)
- Internationale Socialisten (Netherlands)
- Socialist Worker (New Zealand)
- International Socialists (Pakistan)
- Pracownicza Demokracja (Poland)
- All Together (South Korea)
- En lucha (Spain)
- Workers Democracy (Thailand)
- Antikapitalist (Turkey)
- Revolutionary Socialist Workers Party (Turkey)
- Socialismo Internacional (Uruguay)

Η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη χωμένη στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους

Όταν η δολοφονική μηχανή του Ισραήλ, παίρνοντας το πράσινο φως από τον Μπους, ξεκίνησε την ισοπέδωση του Λιβάνου, βομβαρδίζοντας ανηλεώς για πέντε εβδομάδες πόλεις και χωριά και δολοφονώντας εκατοντάδες άμαχους και παιδιά, η Κύπρος έμπαινε στο κέντρο του παγκόσμιου χάρτη.

Ο πόλεμος στο Λίβανο αποτέλεσε λαμπρή ευκαιρία για την κυβέρνηση Παπαδόπουλου να προβάλει την Κύπρο σαν «παράγοντα ασφάλειας και ειρήνης» στην περιοχή. Πράγματι, ο ρόλος της Κυπριακής Δημοκρατίας αναβαθμίστηκε όπως διαπιστώνει με ικανοποίηση συμπολίτευση, αντιπολίτευση και τα ΜΜΕ. Κι αυτό σε σχέση με τα διπλωματικά παζάρια με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και την ΕΕ – ενόψει των ενταξιακών διαπραγματεύσεων ΕΕ–Τουρκίας τον Οκτώβρη – που αφορούν τη διευθέτηση του Κυπριακού, σύμφωνα με τα συμφέροντα της ε/κ άρχουσας τάξης. Την ίδια στιγμή η τραγωδία του Λιβάνου προσφέρει, για άλλη μια φορά, χρυσές ευκαιρίες για 'μπίζνες' στο ελληνοκυπριακό κεφάλαιο.

Η κυβέρνηση Παπαδόπουλου, εκμεταλλευόμενη την γεωγραφική εγγύτητα της Κύπρου με τον Λίβανο, πρώτη έθεσε στη διάθεση των διαφόρων διεθνών αποστολών ανθρωπιστικής βοήθειας όλες τις υποδομές της χώρας, κινητοποίησε τις υπηρεσίες της για την υποδοχή 55 χιλιάδων ξένων υπηκόων που εγκατέλειψαν το Λίβανο ενώ το κυπριακό έδαφος αποτέλεσε ενδιάμεσο σταθμό στη διακίνηση ισχυρών ΥΠΕΞ – περιλαμβανομένης και της Αμερικανίδας Κ. Ράις, του Γάλλου πρωθυπουργού και της Τρόικας της ΕΕ.

Συμμαχία με τους ισχυρούς

Για τον ρόλο της αυτό, η κυβέρνηση Τάσσου εισέπραξε τα εύσημα από τις ΗΠΑ, την ΕΕ και από διεθνείς οργανισμούς. Εκτός όμως από τα 'καλά λόγια', η κυπριακή κυβέρνηση εξασφάλισε τη δική της θέση στη Διάσκεψη της Ρώμης για τον πόλεμο, γεγονός που επιτρέπει στην Κύπρο να φιγουράρει «□έστω περιφερειακός, αλλά έγκυρος συνομιλητής στη διένεξη του Μεσανατολικού» (Πολίτης 26/7/06). Με την κατάπαυση του πυρός στο Λίβανο η κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι θα θέσει στην υπηρεσία των Ηνωμένων Εθνών και της ΕΕ τα λιμάνια Λάρνακας και Λεμεσού και τη στρατιωτική βάση «Ανδρέας Παπανδρέου» για την ανάπτυξη της 'ειρηνευτικής' δύναμης στον Λίβανο. Η κυβέρνηση θα προσφέρει, έστω και σε συμβολικό επίπεδο, δύο αξιωματικούς της Εθνικής Φρουράς για την ειρηνευτική δύναμη στον Λίβανο.

Όμως η εικόνα της «μικρής Κύπρου» που δεν συμμετείχε στον πόλεμο και που ανήκε στο στρατόπεδο των φιλειρηνικών κυβερνήσεων δεν είναι παρά ένα ακόμα ψέμα. Σε όλους τους πολέμους που έγιναν τα τελευταία χρόνια στη Μ. Ανατολή ο ρόλος της Κύπρου υπήρξε κρίσιμος, είτε μέσω των βρετανικών βάσεων είτε με την παραχώρηση κάθε είδους διευκολύνσεων στην πολεμική μηχανή των ιμπεριαλιστών, Βρετανίας και ΗΠΑ, πριν και κατά τη διάρκεια των πολέμων. Κι αυτό ισχύει για όλες τις εκάστοτε κυβερνήσεις: Κυπριανού, Βασιλείου, Κληρίδη και για τη σημερινή κυβέρνηση της «αλλαγής». Στους δύο πολέμους του Ιράκ, στο Αφγανιστάν και τώρα στο Λίβανο. Με αυτό τον τρόπο το κυπριακό κράτος επιδιώκει να γίνει παίκτης στην πολιτική σκακιέρα, «έστω περιφερειακός», αξιοποιώντας τις καλές διπλωματικές σχέσεις με τον αραβικό κόσμο όσο και τη γεωγραφική θέση, παίζοντας το παιγνίδι του αβύθιστου αεροπλανοφόρου και προσφέροντας

Το εργοστάσιο της Liban Lait που βομβαρδίστηκε απο την ισραηλινή αεροπορία. Απο αυτή την καταστροφή ωφελήθηκε η Christis Dairies Public Co που πήρε το συμβόλαιο για την προμήθεια γάλατος και γιαουρτιού για τους στρατιώτες της UNIFIL

την πρώτη «γραμμή άμυνας» της Δύσης για την ασφάλεια του Ισραήλ.

Ο Τάσσος έχει υπογράψει 13 Διεθνείς Συνθήκες και Συμβάσεις με τις ΗΠΑ σχετικά με την «καταπολέμηση της τρομοκρατίας» που περιλαμβάνει και την 'ασφάλεια' του Ισραήλ. Με βάση αυτές τις συμφωνίες είναι που η Ισραηλινή αεροπορία το 2004, παραβιάζοντας το FIR Λευκωσίας, υποχρέωσε αεροσκάφος της «Λουφτχάνσα» που εκτελούσε πτήση Φρανκφούρτη–Τελ Αβίβ να προσγειωθεί στη Λάρνακα επειδή υπήρξε πληροφορία για ύπαρξη βόμβας στο αεροσκάφος. Με άδεια της ΚΔ, κυκλοφορούν στο αεροδρόμιο Λάρνακας μυστικοί πράκτορες του Ισραήλ που απαιτούν από την κυπριακή κυβέρνηση να οπλοφορούν. Επιπλέον το κυπριακό κράτος διατηρεί άριστες εμπορικές και οικονομικές σχέσεις με το Ισραήλ που είναι η $7^η$ χώρα εισαγωγών στην Κύπρο.

Τις μέρες που το Ισραήλ σφυροκοπούσε τον Λίβανο η κυβέρνηση έδινε άδεια για τον ελλιμενισμό στη Λεμεσό του αμερικανικού αεροπλανοφόρου IWO ZIMA 2, φορτωμένο με βομβαρδιστικά αεροπλάνα και επανδρωμένο με τρεις χιλιάδες στρατιώτες. Τέτοιου είδους σκάφη είναι που πρόσφεραν προστασία στα πλοία που μετέφεραν στο Ισραήλ τις βόμβες 'κενού' και παρείχαν ηλεκτρονική υποστήριξη στις αεροπορικές επιδρομές του Ισραήλ στο Λίβανο.

Μπορεί η κυβέρνηση να καταδίκασε την Ισραηλινή εισβολή επειδή η Κύπρος υπήρξε «θύμα και η ίδια μιας εισβολής» όμως κράτησε τις ίσες αποστάσεις και συναγωνίστηκε σε υποκρισία τις υπόλοιπες χώρες της ΕΕ που ροκάνιζαν τον χρόνο μέχρι να ολοκληρώσει το Ισραήλ την καταστροφή του Λιβάνου. Ο Λιλλήκας, στη διάσκεψη της Ρώμης, κινήθηκε, διατηρώντας τις ισορροπίες:

– καταδίκη της τρομοκρατικής δράσης οποιασδήποτε οργάνωσης (Χεζμπολάχ)

– ναι στην «αυτοάμυνα» αλλά χωρίς τη χρήση δυσανάλογης βίας (Ισραήλ) και με σεβασμό της εδαφικής ακεραιότητας των κρατών (Λίβανος).

Δεσμοί «αίματος»

Μπορεί τα μηνύματα συμπαράστασης του Τάσσου προς την κυβέρνηση του Λιβάνου να αναφέρονταν σε δεσμούς που ενώνουν τους δύο λαούς, στην πραγματικότητα όμως πρόκειται για δεσμούς «αίματος».

Αυτή είναι η τρίτη φορά τα τελευταία 30 χρόνια που η Κύπρος συνδέεται άμεσα με τραγικές καταστάσεις στον Λίβανο. Η πρώτη ήταν το 1975 – ένα χρόνο μετά την τουρκική εισβολή στην Κύπρο – όταν λόγω του εμφύλιου πολέμου στο Λίβανο επιχειρήσεις και δεκάδες χιλιάδες πρόσφυγες βρήκαν καταφύγιο στην Κύπρο. Η παρουσία τους στο νησί ήταν ένας από τους λόγους που συνέβαλαν στο οικονομικό θαύμα του ε/κ καπιταλισμού μετά την καταστροφή του 1974.

Η δεύτερη φορά ήταν το 1982 με την ανάμειξη και του Ισραήλ στον λιβανικό εμφύλιο, όταν η Κύπρος αποδείχθηκε ιδιαίτερα χρήσιμη για τις ΗΠΑ, οι οποίες αναζητούσαν βάση για την αποστολή «ανθρωπιστικής βοήθειας», μετά την άρνηση της Τουρκίας να τους παραχωρήσει τη βάση του Ιντσιρλίκ. Σύμφωνα με τον

Πρέσβη της Κύπρου στις ΗΠΑ, Ε. Ευρυβιάδη (συνέντευξη στη «Φωνή της Αμερικής») «.. η Κύπρος ήτανε η μόνη χώρα της περιοχής η οποία έδωσε 'γη και ύδωρ' στην Αμερική».

Ελληνοκυπριακός καπιταλισμός

Οι ε/κ καπιταλιστές έχουν οικονομικά συμφέροντα και δεσμούς στην περιοχή. Αυτό ισχύει για τις κατασκευαστικές εταιρείες όπως την J&P του ομίλου Παρασκευαΐδη, για ξενοδοχειακές επιχειρήσεις και εταιρείες σίτισης αεροδρομίων όπως την Louis Travel Group αλλά και πολλές κυπριακές εταιρείες εξαγωγής στις αραβικές χώρες και στο Λίβανο, όπως η Christis Dairies Public Co.

Ο πρόσφατος πόλεμος στο Λίβανο κατέστρεψε εντελώς την ανοικοδόμηση που είχε επιτευχθεί μετά τον 15άχρονο εμφύλιο πόλεμο ενώ υπολογίζεται ότι θα χρειαστούν 3,6 δισ. δολάρια μέχρι να θυμίζει χώρα ο Λίβανος. Η ανοικοδόμηση πάνω από τα διαμελισμένα πτώματα παιδιών και αδικοχαμένων, σημαίνει ένα μεγάλο φαγοπότι, με συνδαιτυμόνες ιδιωτικές επιχειρήσεις ισχυρών χωρών, αλλά και μικρότερων όπως η Κύπρος, παράγοντες της πολιτικής και της διπλωματίας.

Η συζήτηση με την κυβέρνηση του Λιβάνου για τον ρόλο των ε/κ καπιταλιστών στην ανοικοδόμηση του Λιβάνου ήταν ένας από τους βασικούς λόγους της επίσκεψης του ΥΠΕΞ Λιλλήκα στη Βηρυτό. Ήδη μεγάλες κυπριακές εργοληπτικές εταιρείες βολιδοσκοπήθηκαν από Λιβάνιους επιχειρηματίες.

Τα πρώτα αποτελέσματα αυτών των διαβουλεύσεων άρχισαν να φαίνονται. Η γαλακτοκομική εταιρεία Christis Dairies Public Co, θυγατρική εταιρεία του Ομίλου Σιακόλα – με συμμετοχή 45% της ελληνικής εταιρείας ΔΕΛΤΑ – έκλεισε συμφωνία για την προμήθεια φρέσκου γάλακτος και γιαουρτιού στην ειρηνευτική δύναμη που αναπτύσσεται στο Λίβανο (UNIFIL) και που αναμένεται να φτάσει τους 15.000 στρατιώτες. Προηγούμενα το συμβόλαιο με την UNIFIL στο Λίβανο το είχε η λιβανέζικη Liban Lait, μια από τις μεγαλύτερες γαλακτοβιομηχανίες της Μ. Ανατολής. Όμως το εργοστάσιο της έγινε στάχτη από τις βόμβες ακριβείας των ισραηλινών βομβαρδιστικών. Η δικαιολογία ήταν πως οι αποθήκες του εργοστασίου χρησιμοποιούνταν από την Χεζμπολλάχ. Στην πραγματικότητα όμως η Liban Lait τα τελευταία χρόνια κέρδιζε τις προσφορές του επικερδούς αυτού συμβολαίου από άλλες ανταγωνιστικές εταιρείες του Ισραήλ.

Τώρα είναι η ώρα που ο ε/κ καπιταλισμός θα επιχειρήσει να κάνει και τις οικονομικές επενδύσεις, εκτός από την πολιτική «επένδυση» που έκανε στο ρόλο της Κύπρου σαν διαμετακομιστικού κέντρου για «ανθρωπιστικές βοήθειες» και στις «φιλειρηνικές πρωτοβουλίες». Να εξαργυρώσει δηλαδή και οικονομικά τα εύσημα που πήρε από τη «διεθνή κοινότητα».

Τον Δεκέμβριο (2006) θα διοργανωθεί στην Κύπρο Παγκόσμιο Συνέδριο για την Ανοικοδόμηση του Μεταπολεμικού Λιβάνου από το ΚΕΒΕ, το Διεθνές Εμπορικό Κέντρο και τον Παγκόσμιο Σύνδεσμο Κέντρων Εμπορίου υπό την αιγίδα της Κυπριακής Δημοκρατίας και τη στήριξη της Λιβανέζικης κυβέρνησης. Στο συνέδριο θα κληθούν όλοι όσοι ενδιαφέρονται να λάβουν μέρος στην ανοικοδόμηση του Λιβάνου.

Η ε/κ άρχουσα τάξη δεν έχει ένσταση να αποτελέσει η Κύπρος το στρατιωτικό, οικονομικό και πολιτικό ορμητήριο των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στη Μ. Ανατολή. Αυτό ήδη γίνεται. Γι' αυτό στηρίζει χωρίς δισταγμό και συμμετέχει σε όλους τους βρόμικους πολέμους. Από την άλλη, πρέπει να διατηρεί τα προσχήματα παριστάνοντας τον «παράγοντα ειρήνης» που προωθεί «συναινετικές λύσεις βασισμένες στο διεθνές δίκαιο» αν θέλει να διατηρήσει την διπλωματική επιρροή σε μια σειρά κυβερνήσεις και καθεστώτα. Επιρροή που θα μπορεί να την εξαργυρώσει μετά στα παζάρια με τις ΗΠΑ και τις άλλες μεγάλες δυνάμεις.

Η Αριστερά δεν έχει κανένα λόγο να στηρίζει ή να κάνει τα στραβά μάτια στις φιλοδοξίες και τις επιδιώξεις μιας άρχουσας τάξης που έχει βουτηγμένα τα χέρια της στο αίμα των λαών της περιοχής. Γι' αυτό και τα αιτήματα που φωνάχτηκαν στις κινητοποιήσεις του αντιπολεμικού κινήματος – και που δεν μπορεί να βάλει η ηγεσία του ΑΚΕΛ – στη διάρκεια του πολέμου στο Λίβανο στόχευαν «στην καρδιά» της πολιτικής της άρχουσας τάξης. «Όχι διευκολύνσεις στους ιμπεριαλιστές», «Να κλείσουν οι βάσεις», «Να κλείσει η πρεσβεία των Σιωνιστών» και τώρα προστίθεται η αντίθεση στην πολυεθνική δύναμη κατοχής στο Λίβανο.

Φαίδων Βασιλειάδης

Μιλούν οι μαχητές του Νότιου Λίβανου

Ετσι υπερασπιστήκαμε τα χωριά μας

Ο δημοσιογράφος της εφημερίδας Socialist Worker, Σάιμον Ασάφ και ο φωτογράφος Γκάι Σμόλμαν ήταν ανάμεσα στους πρώτους που βρέθηκαν μέσα στη συνοριακή πόλη Αϊτά αλ–Σάαμπ μετά την αποχώρηση των Ισραηλινών. Μίλησαν με μαχητές και ντόπιους για το πώς υπεράσπισαν την πόλη τους σε μια μάχη που κράτησε ένα μήνα.

Ο δρόμος προς την Αϊτά αλ–Σάαμπ είναι γεμάτος από θύματα της βάρβαρης ισραηλινής επίθεσης. Κατεστραμμένα σπίτια και αυτοκίνητα διαλυμένα στην άκρη του δρόμου, πολλά χτυπημένα από πυραύλους ή από μαχητικά ελικόπτερα.

Βρισκόμασταν μαζί με ένα κονβόι του δικτύου αλληλεγγύης Σαμιντούν καθώς προσπαθούσαν να μεταφέρουν προμήθειες στα χωριά των συνόρων που βρίσκονταν σε απελπιστική κατάσταση.

Η Αϊτά αλ–Σάαμπ άντεξε βδομάδες άγριων μαχών. Το Ισραήλ ισχυρίζεται ότι σκότωσε δεκάδες μαχητές στην πόλη και ότι τσάκισε τη ραχοκοκκαλιά της Χεζμπολάχ στην περιοχή.

Ομως καθώς μπαίναμε στην πόλη συναντήσαμε περίπολα της αντίστασης με ασύρματους. Είχαν τον πλήρη έλεγχο. Σε κάθε γωνιά είδαμε άντρες, κάποιοι ήταν πληγωμένοι, που ελέγχανε την πόλη. Οι ντόπιοι μας πρόσφεραν εμφιαλωμένο νερό που άφησαν πίσω τους τα ισραηλινά στρατεύματα καθώς αποχωρούσαν, ενώ άλλοι μας πρόσφεραν μήλα και καφέ.

Η Αϊτά αλ–Σάαμπ είναι μια μικρή αγροτική πόλη 10 χιλιάδων κατοίκων. Βρίσκεται πάνω σε τρεις λόφους και περιβάλλεται από φυτείες καπνού. Εναμισυ χιλιόμετρο νότια η γη ανυψώνεται διαμορφώνοντας μια απότομη κορυφογραμμή –αυτό είναι το σύνορο με το Ισραήλ.

Οι Ισραηλινοί ισχυρίζονται πως μια μονάδα της Χεζμπολάχ από αυτή την πόλη αιχμαλώτισε δύο στρατιώτες του στην αρχή του πολέμου.

Μιλήσαμε με το δήμαρχο.Μας είπε ότι πάνω από 80% της πόλης καταστράφηκε με ένα αδυσώπητο μπαράζ από πυραύλους, κανονιοβολισμούς και αεροπορικά χτυπήματα. Το σύστημα άντλησης νερού διαλύθηκε. Το σχολεία, τα τζαμιά και εκατοντάδες σπίτια κατατρυπήθηκαν από τους βομβαρδισμούς. Τα καλώδια του ηλεκτρικού και του τηλεφώνου κόπηκαν ενώ τα γύρω χωράφια γέμισαν από νάρκες και οβίδες που δεν εξερράγησαν. Σπίτια είχαν διαλυθεί σε πολλά σημεία, με οικογενειακές φωτογραφίες, κουζινικά και παιχνίδια να σκορπίζουν στο δρόμο.

Μια γκρίζα σκόνη κάλυπτε τα πάντα. Μαγαζιά είχαν καεί, αυτοκίνητα βρίσκονταν ανάποδα λες και τα είχε γυρίσει κάποιο γιγάντιο χέρι. Κάποιες οικογένειες επέστρεψαν και βρήκαν τα σπίτια τους γεμάτα με βόμβες που δεν είχαν εκραγεί και ξαναέφυγαν για να βρουν καταφύγιο στην πόλη της Τύρου.

Τα χωριά και οι μικρές πόλεις του νότιου Λίβανου βρέθηκαν στο κέντρο της αντίστασης απέναντι στον ισραηλινό στρατό και η καθυπόταξη της Αϊτά αλ–Σάαμπ ήταν βασική στρατιωτική προτεραιότητα για τους Ισραηλινούς. Εκατοντάδες Ισραηλινοί στρατιώτες ξεχύθηκαν από τα σύνορα και κατέλαβαν ένα σχολείο τυφλών από το οποίο φαίνεται όλη η πόλη, ενώ ελικόπτερα έριχναν άλλους στρατιώτες πίσω από την πόλη.

Η πλειοψηφία των αμάχων βρήκε καταφύγιο σε μια κοντινή χριστιανική πόλη. Αλλοι κρύφτηκαν στα κελάρια των σπιτιών τους.

Μέσα στον επόμενο μήνα το χωριό αντιμετώπισε τρεις μεγάλες επιθέσεις του ισραηλινού στρατού. Περιγράφοντας τη μάχη της Αϊτά αλ–Σααμπ μπορεί κανείς να καταλάβει πώς έδρασε η Αντίσταση σε ολόκληρο το Νότο.

Με το ξεκίνημα του πολέμου, στη Χεζμπολάχ εντάχθηκαν μαζικά πάρα πολλοί βετεράνοι παλιοί μαχητές. Για κάποιους, αυτός ήταν ο τρίτος τους πόλεμος –είχαν σηκώσει το πρώτο τους όπλο στη δεκαετία του '60. Οι Ισραηλινοί πολεμούσαν επίσης ενάντια στους βετεράνους της εισβολής του 1982 και των επιθέσεων του 1993 και του 1996. Η συντριπτική πλειονότητα των μαχητών ήταν ντόπιοι, με την υποστήριξη πολύ καλά εκπαιδευμένων και καλά εξοπλισμένων ανταρτών που έφτασαν από όλη τη χώρα.

Σε ολόκληρο το Νότο, οι Ισραηλινοί ανακάλυψαν πως αντί να έχουν απέναντί τους μερικές χιλιάδες μαχητές της Χεζμπολάχ, αντιμετώπιζαν δεκάδες χιλιάδες ενόπλους.

Λαϊκή Αντίσταση

Ηταν μια λαϊκή Αντίσταση που οργανώθηκε σε συνεργασία με τη Χεζμπολάχ ή κάτω από την ηγεσία της. Οι ντόπιοι υπεράσπισαν τα χωριά, δίνοντας τη δυνατότητα στους μαχητές της Χεζμπολάχ να πάρουν το πάνω χέρι απέναντι στους ισραηλινούς στρατιώτες που εισέβαλαν στη χώρα.

Καθώς άλλες λιβανέζικες οργανώσεις ανακοίνωναν πως εντάσσονται στην Αντίσταση, η Χεζμπολάχ μπορούσε να κινητοποιεί δυνάμεις πολύ ευρύτερες από τις δικές της. Στην Αϊτά αλ–Σάαμπ αυτός ο συνδυασμός κατάφερε να κάνει την πόλη να επιβιώσει με ένα μήνα πολιορκία από τον πέμπτο πιο ισχυρό στρατό του κόσμου.

Μιλήσαμε με δύο ντόπιους, τον Αχμεντ και τον Αλί. Ο Αχμεντ περιέγραψε τον εαυτό του ως μέλος ενός αριστερού κόμματος, ενώ ο Αλί μας είπε να μη ρωτήσουμε σε ποιο κόμμα ανήκει. Θα μας μιλούσαν

Η Αμπασίγιε, προάστιο της Τύρου ισοπεδώθηκε από τα ισραηλινά βομβαρδιστικά. Οι κάτοικοι της αντιστάθηκαν με αποφασιστικότητα σε κομάντος του ισραηλινού στρατου που κατέβησαν με ελικόπτερα στην περιοχή για να πιάσουν αιχμαλώτους. Μετά από έντονη μάχη οι ισραηλινοί αναγκαστήκαν να εγκαταλείψουν την περιοχή αφήνοντας πίσω τους 36 νεκρούς κομάντος και ένα μεγάλο μέρος του οπλισμού τους. Τρεις μέρες μετά, τα ισραηλινά βομβαρδιστικά ισοπέδωσαν την Αμπασίγιε για να τιμωρήσουν τους ηρωικούς κατοίκους της.

μόνο με τον όρο να μη ρωτήσουμε τα αληθινά τους ονόματα και να μην πάρουμε φωτογραφίες.

Περιέγραψαν τη μάχη της Αϊτά αλ–Σάαμπ σαν μια απεγνωσμένη μάχη. «Την πρώτη μέρα οι Ισραηλινοί κατέλαβαν το σχολείο», είπε ο Αλί, δείχνοντας το μεγάλο άσπρο κτίριο που δεσπόζει στην πόλη.

«Αλλοι είχαν πέσει από τα ελικόπτερα από την άλλη πλευρά. Οι μαχητές μας τους έριξαν με αντιαρματικά, ενώ άλλες μονάδες μας τραβήχτηκαν μέσα στο χωριό. Πιστεύουμε ότι πολλοί Ισραηλινοί στρατιώτες σκοτώθηκαν σε εκείνη την πρώτη μάχη κοντά στο σχολείο –μπορούσαμε να ακούσουμε τα κλάμματα των πληγωμένων».

Οι Ισραηλινοί παραδέχτηκαν πως αρκετοί στρατιώτες, ανάμεσά τους ένας αξιωματικός σκοτώθηκαν τις πρώτες μέρες της μάχης. Δεκάδες άλλοι τραυματίστηκαν. Η Αϊτά αλ–Σάαμπ θα εξελισσόταν στην πιο δαπανηρή μάχη για τους Ισραηλινούς. Οι μαχητές της Αντίστασης στους γύρω λόφους ακινητοποιούσαν τους Ισραηλινούς χρησιμοποιώντας σύγχρονα ενσύρματα αντιαρματικά και μετά ξαναγλιστρούσαν στα χαρακώματα και τα λαγούμια τους.

«Στη δεύτερη επίθεση, οι Ισραηλινοί αναπτύχθηκαν περνώντας από τις καπνοφυτείες και κατέλαβαν το κάτω μέρος του χωριού», συνέχισε ο Αλί. «Ηθελαν να προχωρήσουν πολεμώντας μέσα στον κεντρικό δρόμο μέχρι τις γειτονιές πάνω στο λόφο –αν τα κατάφερναν θα είχαν κόψει την πόλη στα δύο».

Τότε οι ντόπιοι τους απώθησαν, πυροβολώντας από τα παράθυρα, τις βιτρίνες των μαγαζιών και τις πόρτες. Τα κτίρια του κεντρικού δρόμου έχουν πάνω τους τα ίχνη από χιλιάδες σφαίρες, ρουκέτες και πυρά βαρέων όπλων.

«Κρατούσαμε ένα σπίτι μέχρι να ξεκινήσει αεροπορικός βομβαρδισμός από τους Ισραηλινούς – καταλάβαμε πως πάντα απέσυραν τους στρατιώτες τους όταν βομβάρδιζαν, άρα ξέραμε πως ήταν ώρα να αλλάξουμε θέσεις. Συχνά οι στρατιώτες καταλάμβαναν ένα δρόμο και έβλεπαν τους μαχητές μας να ξαναεμφανίζονται από πίσω τους».

«Ηταν σ' αυτή τη μάχη που είχαμε τον πρώτο μας μάρτυρα», είπε ο Αλί δείχνοντας σε ένα σπίτι μαυρισμένο από φωτιά.

Οι Ισραηλινοί προχώρησαν μέχρι τα μισά του κεντρικού δρόμου και εγκατέλειψαν την επίθεση. Ομοβροντίες από πυραύλους και βόμβες μαστίγωσαν τα σπίτια, ρίχνοντας τείχους, κόβοντας φέτες τις κορυφές των δέντρων και ανοίγοντας κρατήρες στο

δρόμο. Οι μαχητές εξαφανίστηκαν στα κελάρια και τα χαρακώματα, μόνο για να ξαναεμφανιστούν αργότερα.

Τότε οι Ισραηλινοί εξαπέλυσαν μια ολομέτωπη επίθεση, στοχεύοντας το υψίπεδο πίσω από το κέντρο του χωριού. Ο Αχμεντ περιέγραψε τη μάχη που εξελίχθηκε σε μια περιοχή που οι ντόπιοι λένε «Πλατεία Μόσχας» λόγω των ιστορικών σχέσεων με το Κομμουνιστικό Κόμμα Λιβάνου.

«Σ' αυτή την τελευταία επίθεση, οι μαχητές της Χεζμπολάχ πήραν θέσεις γύρω από το κοινοτικό γραφείο ενώ εμείς προσπαθούσαμε να καθηλώσουμε τους Ισραηλινούς γύρω από την πλατεία Μόσχας. Φεύγαμε σκυφτοί περνώντας από σπίτι σε σπίτι αλλάζοντας θέσεις», μας είπε.

«Για μας ήταν η τελευταία ευκαιρία –φοβόμασταν ότι θα μας παγίδευαν μέσα σε λίγα σπίτια και μετά θα μας βομβάρδιζαν. Ημασταν σε κατάσταση απόγνωσης, αλλά ήταν η Χεζμπολάχ που έδωσε τη σκληρότερη μάχη. Οι Ισραηλινοί αλεξιπτωτιστές με την υποστήριξη από τανκς και θωρακισμένες μπουλντόζες εξαπέλυσαν μια τελευταία μετωπική επίθεση εναντίον τους.»

Μπουλντόζες

«Οι Ισραηλινοί μπορούσαν να προχωράνε όσο οι μπουλντόζες κατεδάφιζαν σπίτια ανοίγοντας δρόμο. Εφτασαν περίπου 20 μέτρα από το κοινοτικό γραφείο» είπε ο Αλί. Αλλά μια ομάδα της Χεζμπολάχ με πυραύλους κατάφερε να καταστρέψει κάποιες από τις μπουλντόζες.

Οι Ισραηλινοί κάλεσαν ενισχύσεις, αλλά καθώς τα τανκς τους έκαναν έφοδο σε ανοιχτό πεδίο έπεσαν σε ενέδρα άλλων μαχητών. Ενα τανκ καταστράφηκε και πολλά άλλα βγήκαν εκτός μάχης. «Αφού είδαν τα τανκς τους να καταστρέφονται αποσύρθηκαν», είπε ο Αλί. «Δόξα τω Θεώ, είχαμε νικήσει».

Ρώτησα αν υπήρχε οποιαδήποτε αλήθεια στον ισραηλινό ισχυρισμό ότι πάνω από 50 μαχητές της Αντίστασης σκοτώθηκαν σ' αυτήν την περιοχή. Με πήγε σε ένα μέρος όπου είχε γίνει ολονυχτία. Συναντήσαμε μια ομάδα μαχητών, κάποιοι από αυτούς ήταν πληγωμένοι, που έπιναν καφέ.

Ολοι συμφώνησαν ότι μόνο οχτώ ντόπιοι μαχητές είχαν χάσει τη ζωή τους και μου έδειξαν ένα μικρό χαντάκι που είχε σκαφτεί για τάφους. Υπήρχε χώρος για 14 τάφους, οχτώ για τους μαχητές και έξι για αμάχους.

«Οι Ισραηλινοί έχασαν τη μάχη γιατί όλοι γίναμε Αντίσταση», είπε ο Αχμεντ. «Οι αριστεροί, οι οπαδοί του αραβικού εθνικισμού και οι ντόπιοι, όλοι παλέψαμε κάτω από την ηγεσία της Χεζμπολάχ για την υπεράσπιση της πόλης μας».

Με την πόλη τους να έχει γίνει ερείπια και τη φετινή σοδειά χαμένη, η Αϊτά αλ–Σάαμπ αντιμετωπίζει μια νέα απεγνωσμένη μάχη για την ανοικοδόμηση πριν από το χειμώνα. Στην κορυφογραμμή, έβλεπε κανείς σκόνη που σήκωνε κάποιο ισραηλινό περίπολο, ενώ πύργοι παρατήρησης συνεχίζουν να παρακολουθούν την πόλη. Καθώς φεύγαμε από την πόλη συναντήσαμε μονάδες του ΟΗΕ που κατέφθαναν, ενώ ο λιβανέζικος στρατός άρχιζε να στήνει σημείο ελέγχου.

Η μάχη της Αϊτά αλ–Σάαμπ ήταν μια νίκη για την Αντίσταση. Αλλά ένας άλλος δύσκολος αγώνας μόλις ξεκινάει.

Χεζμπολάχ σημαίνει Αντίσταση

Οταν αποκαλούν την Χεζμπολάχ τρομοκρατική οργάνωση είναι σαν να μας λένε όλους μας τρομοκράτες. Η Χεζμπολάχ είναι μια μαζική οργάνωση που κατάφερε να δυναμώσει την παρουσία της στο Λίβανο, επειδή κατάφερε να εκφράσει τον απλό κόσμο. Συμμετέχει με 23 βουλευτές στο λιβανέζικο κοινοβούλιο και έχει δύο υπουργούς στην κυβέρνηση.

Την αποκαλούν τρομοκρατική γιατί δεν υποτάχθηκε στην ισραηλινή κατοχή, που κράτησε από το 1982 ως το 2000, γιατί κατάφερε να οργανώσει την αντίσταση του κόσμου απέναντι στις ισραηλινές θηριωδίες αλλά και απέναντι στις σφαγές των ακροδεξιών χριστιανών Φαλαγγιτών. Και γιατί τελικά το 2000 ανάγκασε τον ισραηλινό στρατό να φύγει κυνηγημένος από το νότιο Λίβανο.

Η Χεζμπολάχ δεν είναι μόνο στρατιωτική οργάνωση. Εχει κοινωνική και πολιτική δράση. Εχει παίξει σημαντικό ρόλο στην οργάνωση εκπαιδευτικών ιδρυμάτων και νοσοκομείων στο νότιο Λίβανο, ασύγκριτα καλύτερα από το βουτηγμένο στη διαφθορά κράτος του Λιβάνου. Συνολικά υπολογίζεται ότι έχει ιδρύσει πάνω από 50 νοσοκομεία, 100 σχολεία, τα περισσότερα από τα οποία μη–θρησκευτικά, και πολλές βιβλιοθήκες.

Ο τρόπος που συνδέθηκε με τον κόσμο ήταν πολύ πιο βαθύς. Βοήθησε να ξαναχτιστούν σπίτια που είχε διαλύσει η προηγούμενη επιδρομή του Ισραήλ το 1982. Οργάνωσε για χρόνια σεμινάρια για τους αγρότες βοηθώντας τους να ξαναφτιάξουν τις καλλιέργειές τους, σε 250 χωριά του Νότου που προσπαθούσαν να αναρρώσουν από δύο δεκαετίες πολέμου.

Εκφράζει κατά πλειοψηφία τους Σιίτες μουσουλμάνους, αλλά δεν είναι «η οργάνωση των Σιιτών». Είναι πολιτική οργάνωση που απευθύνεται σε όλους τους Λιβανέζους, με δύναμη στους Σιίτες, αλλά έχει υποστηρικτές Σουνίτες και Χριστιανούς. Στα ιδρύματα της Χεζμπολάχ, δουλεύουν δάσκαλοι και γιατροί που ανήκουν σε όλες τις κοινότητες του Λιβάνου, Χριστιανοί, Σιίτες, Σουνίτες και Δρούζοι.

Χεζμπολάχ σημαίνει «Κόμμα του Θεού», αλλά στα χρόνια ύπαρξής της έχει μετακινηθεί πολύ από το να θεωρείται απλά ένα θρησκευτικό κίνημα. Ενας χριστιανός δημοσιογράφος της εφημερίδας αλ–Σάφιρ στο Λίβανο γράφει πως: «Πρέπει να είναι κανείς τυφλός για να μην παρατηρεί τις αλλαγές που έχουν συμβεί στη Χεζμπολάχ. Εχει προσπαθήσει ποτέ η Χεζμπολάχ να απαγορεύσει βιβλία ή να επιβάλει τη Σαρία; Ούτε μια φορά. Το εκλογικό της πρόγραμμα είναι σχεδόν σοσιαλ–δημοκρατικό».

Το θρησκευτικό περίβλημα παίζει ρόλο στο να κρατάει ψηλά το ηθικό των μαχητών της, καθώς παίζουν τη ζωή τους κορώνα γράμματα βάζοντάς τα με μια από τις ισχυρότερες πολεμικές μηχανές του κόσμου, το Ισραήλ. Ομως όπως έδειξε μια έρευνα για την κοινή γνώμη των Σιιτών «η βαθειά θρησκευτικότητα και η ισχυρή υποστήριξη των ισλαμικών στόχων δεν είναι σημαντικός λόγος για να καθορίζει τη λαϊκή υποστήριξη στη Χεζμπολάχ». Αντίθετα, αυτό που φάνηκε είναι ότι

Μέσα στα χαλάσματα η Χεζμπολάχ τοποθέτησε πανό με αντιαμερικάνικα συνθήματα

η επιτυχία της οφείλεται στο ότι κατάφερε να διώξει την κατοχή του Ισραήλ και στις κοινωνικές της υπηρεσίες, ιδιαίτερα στα νότια προάστια της Βηρυττού, στην κοιλάδα Μπεκάα και στο Νότο.

Η ΙΣΤΟΡΊΑ ΤΗΣ ΧΕΖΜΠΟΛΑΧ

Η Χεζμπολάχ δημιουργήθηκε το 1982. Οι ρίζες της βρίσκονται στον λιβανέζικο εμφύλιο πόλεμο. Ο εμφύλιος είχε ξεσπάσει από το 1975. Οι Παλαιστίνιοι και η Αριστερά του Λιβάνου είχαν βρεθεί σε ένοπλη αντιπαράθεση με τα κόμματα του κατεστημένου.

Οι Παλαιστίνιοι πρόσφυγες είχαν βρεθεί στο Λίβανο από το 1948 και τη δημιουργία του Ισραήλ και είχαν αυξηθεί το 1970 μετά τη σφαγή του «Μαύρου Σεπτέμβρη» στην Ιορδανία. Ο «Μαύρος Σεπτέμβρης» είχε αναγκάσει και την ηγεσία των Παλαιστίνιων, την Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης και τον Γιάσερ Αραφάτ να μεταφερθούν στο Λίβανο και να οργανώσουν εκεί τα στρατόπεδα των ανταρτών.

Ο Λίβανος όμως στηριζόταν πάνω στις τρελές ισορροπίες ανάμεσα στις θρησκευτικές κοινότητες, γιατί έτσι είχαν διαμορφώσει τα πράγματα οι Μεγάλες Δυνάμεις. Η ίδια η δημιουργία του Λιβάνου είχε βασιστεί σε μια τέτοια λογική «διαίρει και βασίλευε» από πλευράς Αγγλων και Γάλλων μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Τα σύνορα του Λιβάνου χαράχτηκαν

έτσι ώστε να υπάρχει ένα κράτος στη Μέση Ανατολή, στο οποίο πλειοψηφία να είναι οι Μαρωνίτες Χριστιανοί, με την ηγεσία των οποίων οι Γάλλοι είχαν παραδοσιακές σχέσεις και έτσι θα μπορούσαν να κρατήσουν την παρουσία τους παρά την «αυτοδιάθεση» των εθνών.

Ισσοροπία

Τα πάντα στο Λίβανο από τότε ως σήμερα έπρεπε να περνάνε μέσα από το πρίσμα των εθνοτικών και θρησκευτικών διαφορών και πάντα χωρίς να αμφισβητείται το πάνω χέρι των Μαρωνιτών. Η κοινή δράση Παλαιστίνιων και Αριστεράς στη δεκαετία του '70 έμοιαζε για πρώτη φορά να αμφισβητεί αυτή την ρατσιστική ισορροπία. Γι' αυτό και η ηγεσία των Μαρωνιτών εξαπέλυσε ένοπλες οργανώσεις με φασιστική ιδεολογία, όπως η Φάλαγγα, εναντίον τους.

Ο στρατός της Συρίας, για τον οποίο φωνάζουν ακόμη οι ιμπεριαλιστές, μπήκε στο Λίβανο το 1976, μετά από ανοιχτή πρόσκληση της ηγεσίας των Μαρωνιτών για να βοηθήσει στην καταστολή των Παλαιστίνιων και της Αριστεράς. Η επέμβαση έγινε με τη σύμφωνη γνώμη των Μεγάλων Δυνάμεων.

Η κατάσταση στο Λίβανο άνοιξε την όρεξη στο Ισραήλ, που είδε ευκαιρία να τσακίσει οριστικά τους Παλαιστίνιους και την ηγεσία τους. Εκανε την πρώτη επέμβαση το 1978, εισβάλοντας στο νότιο Λίβανο, σε μια επιχείρηση που κόστισε τουλάχιστον δύο χιλιάδες νεκρούς και προκάλεσε περισσότερους από εκατό χιλιάδες πρόσφυγες. Το Ισραήλ αποχώρησε, κρατώντας μια «ζώνη ασφαλείας» μέσα στο Λίβανο αλλά συνέχισε να χρηματοδοτεί και να εξοπλίζει ένοπλες πολιτοφυλακές που έκαναν επιθέσεις στους Παλαιστίνιους.

Το 1982, η ισραηλινή ηγεσία έκρινε πως είχε φτάσει η στιγμή για να ξανα επιτεθεί και αυτή τη φορά πραγματικά να διαλύσει την παλαιστινιακή αντίσταση. Πρωθυπουργός του Ισραήλ ήταν ο Μεναχέμ Μπέγκιν και Υπουργός Αμυνας που ανέλαβε τη σφαγή ήταν ο Αριέλ Σαρόν. Οι ΗΠΑ ένα χρόνο πριν από την επίθεση είχαν αυξήσει κατά 50% τις στρατιωτικές ενισχύσεις προς το Ισραήλ.

Ξεκίνησε ισραηλινός βομβαρδισμός της Βηρυττού. Ενα απο τα κατορθώματά τους ήταν η εν ψυχρώ δολοφονία 100 ανθρώπων σε μια πολυκατοικία, στην προσπάθεια να σκοτώσουν τον Γιάσερ Αραφάτ.

Ταυτόχρονα επιτέθηκαν στους παλαιστινιακούς προσφυγικούς καταυλισμούς στο νότιο Λίβανο. Ενας αξιωματικός του ΟΗΕ περιγράφοντας την επίθεση είχε πει: «Ηταν σα να σκοτώνουν σπουργίτια με κανόνι».

Το αποκορύφωμα της σφαγής έγινε στα προσφυγικά στρατόπεδα της Σάμπρα και της Σατίλα, το Σεπτέμβρη του 1982. Ισραηλινοί στρατιώτες περικύκλωσαν τους καταυλισμούς και έστειλαν μέσα πολιτοφυλακές των Μαρωνιτών για «να βρουν τα μέλη της PLO''. Αυτό που ακολούθησε ήταν σφαγή σχεδόν τριών χιλιάδων Παλαιστίνιων με κάθε τρόπο. Οι ίδιοι οι Παλαιστίνιοι άνοιγαν τους λάκους για να θάψουν τους συντρόφους τους που δολοφονούνταν δίπλα τους. Τα ισραηλινά ελικόπτερα έριχναν φως στα στρατόπεδα για να μη σταματήσει η σφαγή το βράδυ.

Το Ισραήλ σε όλα αυτά τα χρόνια της επέμβασης στο Λίβανο είχε αγνοήσει εντελώς τον ντόπιο πληθυσμό του Νότου. Σιίτες στο θρήσκευμα, οι περισσότεροι αγρότες στην περιοχή, αντίθετα με τη σημερινή προπαγάνδα, δεν είχαν τη φήμη του «φανατικού». Οι Σιίτες είχαν τη λιγότερο οργανωμένη παρουσία στις εξελίξεις του εμφύλιου. Το Ισραήλ είχε συνεργαστεί με τμήματα της ηγεσίας τους και πίστευε ότι θα μπορούσε να «πατήσει» πάνω από το νότιο Λίβανο και να σαρώσει τα πάντα κυνηγώντας την παλαιστινιακή Αντίσταση. Επεσε έξω, καθώς από αυτές τις προκλήσεις γεννήθηκε η Χεζμπολάχ.

Στόχος

Τμήματα της σιιτικής οργάνωσης Αμάλ, που είχαν συνεργαστεί με τους Παλαιστίνιους και την Αριστερά, ενώ ταυτόχρονα εμπνέονταν από την επανάσταση που είχε μόλις γίνει στο Ιράν δημιούργησαν τους πρώτους πυρήνες της Χεζμπολάχ. Εβαλαν σα στόχο να διώξουν τους Ισραηλινούς από το νότιο Λίβανο. Η διαφορά με τις άλλες οργανώσεις ήταν ότι το εννοούσαν πραγματικά.

Το ένοπλο τμήμα της Χεζμπολάχ άρχισε να οργανώνει ανταρτοπόλεμο κατά των Ισραηλινών, κερδίζοντας μαζική υποστήριξη. Το 1990 ο εμφύλιος έληξε επίσημα και οι πολιτοφυλακές διαλύθηκαν. Κανείς δεν τολμούσε να προτείνει ότι έπρεπε να διαλυθεί και η Χεζμπολάχ. Γιατί ο ισραηλινός στρατός παρέμενε στο νότιο Λίβανο και η Χεζμπολάχ ήταν η μόνη εγγύηση ενάντια στις προκλήσεις.

Δέκα χρόνια αργότερα, τα πλήγματα στον ισραηλινό στρατό ήταν τόσο μεγάλα που η κυβέρνηση του Ισραήλ δεν μπορούσε να σηκώσει το κόστος. Η αποχώρηση του Ισραήλ από το νότιο Λίβανο γέμισε με ενθουσιασμό όλο τον κόσμο. Απελευθερώθηκαν μαχητές της Αντίστασης από τις φυλακές, κάποιοι μετά από 20 χρόνια. Το κύρος της Χεζμπολάχ ανέβηκε κατακόρυφα.

Μετά την 11η Σεπτέμβρη, ο Μπους προσπάθησε να ταυτίσει την Χεζμπολάχ με την αλ–Κάιντα. Αυτά τα ψέματα δεν μπορούσαν να περάσουν στο Λίβανο. Ο τρόπος που βρέθηκε το 2005 για να πιέσουν τη Χεζμπολάχ αλλά και τη Συρία, ήταν η απαίτηση για να φύγει ο συριακός στρατός από το Λίβανο.

Η δολοφονία του πρώην πρωθυπουργού Ραφίκ αλ–Χαρίρι χρεώθηκε στη Συρία και ακολούθησε αυτό που ονομάστηκε «επανάσταση των κέδρων». Η πραγματικότητα ήταν ότι οι πλούσιοι του Λιβάνου, νομίζοντας πως είναι ευκαιρία να ξαναφτιάξουν γέφυρες με το Ισραήλ και τη Δύση έκαναν διαδηλώσεις απαιτώντας να αποχωρήσει ο στρατός της Συρίας.

Οταν η Χεζμπολάχ κάλεσε τον κόσμο να βγει στο δρόμο για να «αποχαιρετήσει το στρατό της Συρίας» φάνηκε ποιος έχει τη δύναμη. Πάνω από ένα εκατομμύριο Λιβανέζοι έκαναν την «επανάσταση των κέδρων» να φαίνεται σαν θεατρική παράσταση. Η αποχώρηση της Συρίας ήταν μια νίκη για τον Μπους, αλλά η πραγματική ισορροπία δυνάμεων μέσα στο Λίβανο κάθε άλλο παρά ευνοϊκή ήταν. Ετσι σήμερα το Ισραήλ ξαναγυρνάει στα παλιά γνώριμα μέσα του, στο βομβαρδισμό και στη σφαγή αθώων για να αντιμετωπίσει μια μαζική οργάνωση, όπως είναι η Χεζμπολάχ. Γι' αυτό στεκόμαστε στο πλευρό της και χαιρόμαστε για τη νίκη της.

Η νίκη της Λιβανικής Αντίστασης μέσα από τα χαλάσματα

Αποστολή στο Λίβανο

Στις 18–20 Αυγούστου μια διεθνής αποστολή με εκπροσώπους αντιπολεμικών κινημάτων και οργανώσεων από την Ελλάδα την Τουρκία και την Κύπρο, (ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους) επισκέφτηκε τον Λίβανο μετά από κάλεσμα της Οργάνωσης «Πολιτική αντίσταση στο Λίβανο». Από την Κύπρο στην αποστολή συμμετείχε η «Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο –κύπρος» με δυο εκπροσώπους, τον Ντίνο Αγιομαμίτη από την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία και τον Murat Kanatli από το Κόμμα Νέα Κύπρος, και το Κίνημα Οικολόγων Περιβαλλοντιστών με τον Σάββα Φιλίππου.

Το αεροπλάνο που μας μετέφερε από το Αμμάν ήταν το δεύτερο που προσγειώθηκε στη Βηρυτό μετά την ισραηλινή επίθεση. Η εικόνα της καταστροφής ήταν ορατή από την πρώτη στιγμή. Οι δίαυλοι του αεροδρομίου ήταν διάσπαρτοι από τεράστιους κρατήρες. Μόνο ένας διάδρομος ήταν ανοιχτός.

Μας υποδέχτηκε η Ράνια Μάσρι γνωστή ακτιβίστρια του αντιπολεμικού κινήματος που τώρα δραστηριοποιείται στην οργάνωση «Πολιτική αντίσταση στο Λίβανο».

Περιμένοντας να φτάσουν και τα άλλα μέλη της αποστολής επισκεφτήκαμε ένα αλιευτικό καταφύγιο που μολύνθηκε από την πετρελαιοκηλίδα. Οι βάρκες επέπλεαν πάνω σε ένα παχύ στρώμα πίσσας. Ένας φίλος της Green Line που μας συνόδευε, χώνει ένα ξύλο μέσα στην πίσσα για να μας δείξει το πάχος της, που ξεπερνά το μισό μέτρο. Μας εξηγεί ότι ενώ έχουν προθυμοποιηθεί κάποιες οργανώσεις εθελοντικά να καθαρίσουν κάποιες περιοχές, ο αρμόδιος Υπουργός Περιβάλλοντος δεν τους δίνει την άδεια. Όπως μας εξηγεί θα πέσουν πολλά εκατομμύρια σε αυτή την επιχείρηση και οι κερδοσκόποι έχουν πέσει όπως τα γεράκια.

Το επόμενο πρωί μαζεύεται όλη η αποστολή στην οποία προστέθηκαν κάποιοι Σύριοι και Παλαιστίνιοι ακτιβιστές. Είμαστε μια πολιτική αντιπροσωπεία που ήλθαμε στο Λίβανο για να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας στη λιβανική αντίσταση και να τη συγχαρούμε για τη μεγάλη της νίκη. Είμαστε αντίθετοι στην παρουσία ξένων στρατευμάτων κάτω από το πρόσχημα των «ειρηνευτικών δυνάμεων» γιατί στην ουσία δεν θα είναι τίποτα άλλο από δυνάμεις κατοχής. Στόχος των ΗΠΑ και του Ισραήλ είναι να χρησιμοποιήσουν το Συμβούλιο Ασφαλείας για να πετύχουν ότι δεν πέτυχαν με τον πόλεμο. Θέλουν να αφοπλίσουν την Χεζμπολάχ και να τσακίσουν τη λιβανική και παλαιστινιακή αντίσταση για να μπορέσουν να δημιουργήσουν τη «Νέα Μέση Ανατολή» που θέλουν. Είμαστε αντίθετοι στην οποιαδήποτε συμμετοχή των χωρών μας σε αυτή την προσπάθεια με στρατό, ναυτικό ή άλλα μέσα, ή την παραχώρηση διευκολύνσεων σε αυτά τα στρατεύματα. Αυτές οι θέσεις υποστηρίζονται από όλους και είναι η βάση της συζήτησης μας με όσους συναντούμε.

Η πρώτη μας συνάντηση ήταν με τον Ali Fayyat ηγετικό στέλεχος της Χεζμπολάχ. Η συζήτηση μαζί του είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσα. Μας αποκαλύπτει ότι σχεδιάζουν να καλέσουν τον Τσάβες, τον Μοράλες, και άλλους ηγέτες χωρών ή κινημάτων που αντιστέκονται στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό για να κάνουν μια σύνοδο στη Βηρυτό για να συντονίσουν την δράση τους. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μια τέτοια συνάντηση, αν μπορέσει να γίνει, θα είναι πολύ σημαντική.

Με αυτές τις σκέψεις ξεκινάμε για την Τύρο. Το ταξίδι μας αποδεικνύεται πραγματική περιπέτεια. Το οδικό δίκτυο είναι κατεστραμμένο. Δεν υπάρχει γέφυρα που να μην έχει βομβαρδιστεί. Αναγκαζόμαστε συνέχεια να βγαίνουμε από τον αυτοκινητόδρομο και να μπαίνουμε σε παρακαμπτήριους και χωματόδρομους. Η καταστροφή είναι τρομακτική.

Στην Τύρο μας υποδέχεται ο Δήμαρχος με τον Αντιδήμαρχο. Μας ενημερώνουν για τις τραγικές στιγμές που έζησαν. «*Αυτός ήταν ένας προσχεδιασμένος πόλεμος για να καταστρέψει το Λίβανο και το λαό του. Χρησιμοποίησαν ''βόμβες κενού'' (vacuum bombs) που μπορούν να ισοπεδώσουν ένα πολυώροφο κτίριο και να αχρηστέψουν όσα είναι από γύρω του*». Μας εξηγεί ότι καθημερινά σκοτώνεται ή ακρωτηριάζεται κόσμος από τις βόμβες διασποράς που είναι γεμάτη η περιοχή και μας προειδοποιεί να προσέχουμε που πατάμε και τι αγγίζουμε. «*Αν δεν νικούσε η Χεζμπολάχ η καταστροφή και οι νεκροί θα ήταν πολύ περισσότεροι*» μας λέει. Η συνάντηση μας κράτησε μισή ώρα και αποχαιρετώντας μας, λέει: «*Έχουν έλθει και άλλες αντιπροσωπείες εδώ, να μας ρωτήσουν τι χρειαζόμαστε, αν θέλουμε φάρμακα και άλλα παρόμοια. Εσείς είστε η πρώτη αντιπροσωπεία που έρχεται εδώ για να μας προσφέρει πολιτική υποστήριξη και αυτή είναι η πιο σημαντική για μας, αυτήν χρειαζόμαστε περισσότερο από κάθε τι άλλο, σας ευχαριστούμε από τα βάθη της ψυχής μας*». Ήταν μια συγκινητική στιγμή που με έκανε να πιστεύω ότι άξιζε ολόκληρο το ταξίδι που κάναμε, την ταλαιπωρία και τον κίνδυνο που περνούσαμε.

Ακολούθως επισκεφτήκαμε τις βομβαρδισμένες περιοχές της Τύρου. Χαλάσματα και καταστροφή. Η μυρωδιά του θανάτου είναι έντονη. Ο συνοδός μας, μας εξηγεί ότι υπάρχουν ακόμη πτώματα μέσα στα χαλάσματα που δεν μπορούν να ανασυρθούν. «*Όταν καθαριστούν όλα τα χαλάσματα πολύ φοβάμαι ότι ο αριθμός των θυμάτων θα πολλαπλασιαστή*». Είμαστε συγκλονισμένοι.

Μετά από άλλες τρεις ώρες ταλαιπωρίας στο δρόμο επιστρέφουμε στη Βηρυτό. Το βράδυ έχουμε συνάντηση με τον Saadallah Mazraanú, ΒΓΓ του Κομμουνιστικού Κόμματος του Λιβάνου. Και αυτός όπως και η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτικών κομμάτων υποστηρίζει την Χεζμπολάχ και αρνείται να δεχτεί τον αφοπλισμό της.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον είχε και η κουβέντα που είχαμε με τον Rifat Masri πατέρα της Ράνιας ο οποίος είναι επιχειρηματίας, έχει εργοστάσιο ανακύκλωσης στις ΗΠΑ: «*Γιατί χαρακτηρίζουν την Χεζμπολάχ σαν τρομοκρατική οργάνωση;*» μας λέει «*Η Χεζμπολάχ δεν έχει κάνει ποτέ καμιά επιχείρηση έξω από τα σύνορα του Λιβάνου. Η δράση της έχει σαν στόχο την απελευθέρωση του Λιβάνου από το Ισραήλ.*» Μας αποκαλύπτει ακόμη ότι βομβάρδισαν επιχειρήσεις και εργοστάσια που είναι ανταγωνιστικά με ισραηλινές επιχειρήσεις. Βομβάρδισαν τη μεγαλύτερη γαλακτοβιομηχανία που πέρυσι πήρε ένα μεγάλο συμβόλαιο σε βάρος Ισραηλινής επιχείρησης, όπως και εργοστάσια συσκευασίας λαχανικών και ρουχισμού. «*Δεν είναι η Χεζμπολάχ που πρέπει να αφοπλιστεί αλλά το Ισραήλ*» μας λέει με θυμό.

Την επόμενη μέρα επισκεφτήκαμε τη Ντάχιε. Ήταν κάτι απίστευτο. Μια περιοχή στην οποία ζούσαν πάνω από 10,000 άνθρωποι, με πολλά πολυώροφα κτίρια, ξενοδοχεία, νοσοκομεία, εμπορικά κέντρα, Τζαμιά και ότι άλλο φανταστείτε, είχε μετατραπεί σε ερείπια. Χαλάσματα, αυτοκίνητα καταπλακωμένα, μισογκρεμισμένα σπίτια πεταμένα σαν να τα σήκωσε πάνω το χέρι κάποιου γίγαντα και τα πέταξε κάτω, γκρεμισμένοι τοίχοι να αποκαλύπτουν το περιεχόμενο των σπιτιών, ψυγεία με ανοιγμένες πόρτες με τα μπουκάλια από το γάλα να μαρτυρούν πόσο βιαστικά έφυγαν οι ένοικοι τους, αν πρόλαβαν να φύγουν. Και αυτή η τρομερή μυρωδιά να διαπερνά τις μάσκες και να μένει κολλημένη στα ρουθούνια μας, για να μας θυμίζει την συνενοχή όλων αυτών που έμειναν απαθείς να παρακολουθούν να συντελείτε αυτό το φρικιαστικό έγκλημα.

Φεύγοντας είχα έντονα την αίσθηση ότι αυτό δεν ήταν απλά μια αποστολή αλληλεγγύης σε ένα λαό που αγωνίζεται για την ελευθερία του και την αξιοπρέπεια του αλλά ήταν ένα συναπάντημα με την ιστορία. Τα πράγματα δεν θα είναι ποτέ πια όπως πριν. Η πρώτη μεγάλη ήττα του Ισραήλ, που ήταν και πολιτική ήττα για τον Μπους, που ήταν ο κύριος υποστηρικτής του, μπορεί να σηματοδοτήσει σημαντικές αλλαγές για τους λαούς της περιοχής.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Οχι στην Ιμπεριαλιστική Κατοχική Δύναμη στον Λιβανο

Αποστολή 7.000 –9000 στρατιωτών στο Λίβανο αποφάσισε η Ε.Ε σαν συνδρομή στην διεθνή «ειρηνευτική» δύναμη των 15 χιλιάδων στρατιωτών που θα αναπτυχθεί στον Λίβανο, σύμφωνα με το ψήφισμα 1701 του ΟΗΕ. Μέρος αυτής της δύναμης βρίσκεται ήδη εκεί.

Ολοι όσοι τόσον καιρό παραπονιούνταν πως η Ευρώπη και ο ΟΗΕ έχουν μείνει εκτός παιχνιδιού και αφήνουν στους Αμερικάνους το μονοπώλιο του πολέμου, δηλώνουν ενθουσιασμένοι. Τώρα κάνουν λόγο για «ευρωπαϊκή καρδιά» στη δύναμη του ΟΗΕ και για μεγάλη ικανοποίηση του Κόφι Ανάν ο οποίος δηλώνει «Η Ευρώπη παρέχει τη ραχοκοκαλιά της δύναμης. Τώρα μπορούμε να ξεκινήσουμε το στήσιμο μιας ισχυρής, αξιόπιστης, ρωμαλέας δύναμης».

Αυτό που παρουσιάζουν σαν «ειρηνευτική αποστολή» είναι προσπάθεια ευρωπαϊκής κατοχής στο νότιο Λίβανο. Μισό αιώνα μετά το τέλος της αποικιοκρατίας, ο γαλλικός στρατός ξαναφτάνει στις παλιές του αποικίες με 2.000 στρατιώτες. Η κεντροαριστερή κυβέρνηση της Ιταλίας με μια προκλητική απόφαση πλειοδότησε σε πολεμοκαπηλεία και υποσχέθηκε 3.000 στρατιώτες, 5 πλοία, μεταξύ των οποίων ένα αεροπλανοφόρο.

Από κοντά και η Ισπανία που υποσχέθηκε 1200 στρατιώτες και 30–40 τανκς,η Πολωνία 500 στρατιώτες, το Βέλγιο 400 και η Φιλλανδία 200. Η Γαλλία θα αναλάβει τη διοίκηση της δύναμης μέχρι το Φλεβάρη του 2007 και υπολογίζεται ότι μετά θα αναλάβει η Ιταλία.

Μέσα σε λίγες μέρες η πρώτη ελληνική φρεγάτα θα ξεκινήσει για το λιμάνι της Βηρυτού και λίγο αργότερα θα φύγει και ένα αρματαγωγό. Τα δύο πλοία θα είναι επανδρωμένα με βατραχάνθρωπους που θα συμμετέχουν σε ελέγχους. Οταν θα ολοκληρωθεί η πρώτη ανάπτυξη της δύναμης του ΟΗΕ, η ελληνική κυβέρνηση έχει υποσχθεί να στείλει ένα λόχο μηχανικού.

Η Κύπρος με απόφαση του ΟΗΕ θα καταστεί το κέντρο διοίκησης της ιμπεριαλιστικής δύναμης. Η κυβέρνηση υποσχέθηκε την παραχώρηση όλων των υποδομών του κράτους–στρατιωτικών εγκαταστάσεων, λιμανιών, αεροδρομίων– για την εξυπηρέτηση της δύναμης και την συμμετοχή σε αυτή με δυό αξιωματικούς της εθνικής φρουράς.

Παρά τους πανηγυρισμούς τους συνεχίζουν να έχουν προβλήματα. Ο Σιράκ παραδέχεται ότι ο στόχος των 15.000 στρατιωτών που μπήκε από τον ΟΗΕ είναι μάλλον ακατόρθωτος. Θα πρέπει να βρεθούν περίπου 6.000 στρατιώτες από μη ευρωπαϊκές χώρες και αυτό είναι δύσκολο με δεδομένο ότι το Ισραήλ έχει βάλει άτυπο βέτο σε μουσουλμανικές χώρες που δεν έχουν διπλωματικές σχέσεις μαζί του, όπως το Μπαγκλαντές, η Ινδονησία και η Μαλαισία. Το Ισραήλ θέλει να αναπτυχθούν μόνο φίλοι του μέσα στον Λίβανο. Αλλά οι άραβες φίλοι του τρέμουν να στείλουν στρατό στο Λίβανο. Ο Μουμπάρακ της Αιγύπτου και ο Αμπντάλλα της Ιορδανίας έχουν βγει ρεζιλεμένοι από τη νίκη της Χεζμπολάχ και οι καρέκλες τους θα κινδυνέψουν αν στείλουν στρατιώτες να τα βάλουν με τη Χεζμπολάχ. Ενώ σε Αμερικάνους και Αγγλους δεν περισεύουν στρατεύματα από το Ιράκ και το Αφγανιστάν.

Ευρωπαική κατοχή

Είναι σκέτη υποκρισία να λέει κανείς ότι η δύναμη του ΟΗΕ θα φέρει την ειρήνη. Το ψήφισμα 1701 με βάση το οποίο θα αναπτυχθεί η δύναμη, είναι ένα ψήφισμα κομμένο και ραμμένο στα μέτρα του Ισραήλ και των ΗΠΑ. Ρίχνει την ευθύνη για τον πόλεμο στη Χεζμπολάχ και στη σύλληψη των δύο στρατιωτών. Ζητάει απελευθέρωση άνευ όρων για τους δύο ισραηλινούς ενώ τους εκατοντάδες λιβανέζους αιχμάλωτους του Ισράηλ τους έχει σε άλλη παράγραφο ως "ζήτημα που πρέπει να αντιμετωπιστεί". Καλεί τη Χεζμπολάχ να σταματήσει όλες τις ενέργειες και το Ισραήλ μόνο τις "επιθετικές ενέργειες". Ομως όλες οι ενέργειες του Ισραήλ χαρακτηρίζονται «αμυντικές». Ζητάει να μην υπάρχουν όπλα από τον ποταμό Λιτάνι ως τα σύνορα με το Ισραήλ. Δηλαδή το πρόβλημα σύμφωνα με τον ΟΗΕ είναι τα όπλα που υπάρχουν στο Λίβανο, τα όπλα της Αντίστασης, και όχι τα όπλα που υπάρχουν στο Ισραήλ.

Οι Ευρωπαίοι ξέρουν ότι δεν μπορούν να αφοπλίσουν τη Χεζμπολάχ. Δεν αρκούν 15 χιλιάδες στρατιώτες για

να αφοπλίσεις μια μαζική οργάνωση που έχει τη στήριξη της συντριπτικής πλειονότητας του κόσμου στο Λίβανο. Δεν τα κατάφερε το Ισραήλ με πολλαπλάσιες δυνάμεις.

Γι' αυτό κάνουν λόγο για αφοπλισμό με «πολιτικές διαδικασίες». Πίσω από αυτή την ωραία έκφραση εννοούν ότι θα προσπαθήσουν να πετύχουν ό,τι δεν πέτυχε το Ισραήλ, αλλά όχι μόνο με τα όπλα αλλά και με απειλές και εκβιασμούς. Η δύναμη του ΟΗΕ θέλει να γίνει ένα «κράτος εν κράτει» στο νότιο Λίβανο που θα μπορεί να παρεμβαίνει στα εσωτερικά της χώρας. Θα ενισχύουν και θα δίνουν επιλεκτικά προνόμια σε όλους αυτούς που στη διάρκεια του πολέμου βρίσκονταν κρυμμένοι στα πολυτελή τους σπίτια και περίμεναν να χάσει η Χεζμπολάχ.

Θα χτυπούν και θα απαιτούν υποχωρήσεις από τον απλό κόσμο και τους μαχητές της Αντίστασης που υπεράσπισαν τα σπίτια, τα χωριά και τις πόλεις τους. Λένε ότι τον αφοπλισμό θα αναλάβει ο λιβανέζικος στρατός. Ο ρόλος του ΟΗΕ όμως θα είναι να πιέζει τον λιβανέζικο στρατό να αφοπλίσει τη Χεζμπολάχ, σπρώχνοντας σε συγκρούσεις ανάμεσα στις πολιτικές δυνάμεις και τις θρησκευτικές ομάδες του Λιβάνου.

Πολλοί ακόμα και αριστεροι, στηριζόμενοι στη δήλωση του Ανάν ισχυρίζονται ότι ο ΟΗΕ δεν θα αφοπλίσει την Χέζμπολαχ. Εδώ ο στρουθοκαμηλισμός ξεπερνάει τα όρια. Η αλήθεια είναι ότι η "πολυεθνική δύναμη" του ΟΗΕ δεν έχει τη δύναμη να αφοπλίσει τη Χεζμπολάχ, όχι ότι δεν το επιδιώκει. Ολο το ψήφισμα του ΟΗΕ είναι γεμάτο με αναφορές στον αφοπλισμό. Μάλιστα έχει αλλάξει τον όρο "πολιτοφυλακές" με τον γενικότερο όρο "ένοπλες ομάδες" για να διευκολύνει τον αφοπλισμό της

Στόχος της πολυεθνικής δεν είναι ούτε η ανθρωπιστική βοήθεια, ούτε η ανοικοδόμηση, ούτε η ειρήνη αλλά η επιβολή κατοχής για να ολοκληρώσει όσα δεν μπόρεσαν να κάνουν οι Ισραηλινοί στον Λίβανο

Πολιτική στήριξη στην Αντίσταση

Είναι κρίσιμες στιγμές για το αντιπολεμικό κίνημα. Χρειάζεται απόλυτη ρήξη με όλους αυτούς τους πολεμοκάπηλους που παρουσιάζονται ως ειρηνιστές στην Ευρώπη, στην Ελλάδα και Κύπρο.

Η Αντίσταση με την ηγεσία της Χεζμπολάχ κέρδισε στο Λίβανο. Εχουν τη δύναμη να ανασυγκροτήσουν και να υπερασπίσουν τη χώρα τους. Εχουν τη δύναμη να εκφράσουν τον απλό κόσμο και να απομονώσουν τους δωσίλογους.

Ο λαός του Λιβάνου, όπως μας μεταφέρει και η διεθνής αντιπολεμική αποστολή που ήταν στο Λίβανο τον Αύγουυστο και είχε επαφή με εκπροσώπους της Αντίστασης, αυτό που ζητάει από τα αντιπολεμικά κινήματα της Δύσης είναι πολιτική υποστήριξη στην αντίσταση τους.

Η ομιλία της Σάουσαν Τακατζίς από την Πρωτοβουλία Λιβανέζων Πολιτών στο αντιπολεμικό συλλαλητήριο στις 24 Αυγούστου στην Αθήνα είναι χαρακτηριστική για το πως αισθάνεται ο λαός του Λιβάνου απέναντι στην Πολυεθνική και τον ΟΗΕ: «*Εκείνοι που 33 μέρες δεν είπαν ούτε μία λέξη ενάντια στις βάρβαρες σιωνιστικές επιθέσεις, εκείνοι που βλέπανε τα παιδιά μας να κομματιάζονται μέσα στα σπίτια τους, δεν αισθάνθηκαν ντροπή και δεν είπαν ούτε λέξη. 33 μέρες μπροστά στα μάτια του κόσμου η χώρα μας καταστράφηκε από τα αμερικανικά όπλα. Οι χώρες που συνήθως μιλάνε πολύ για τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν είπαν ούτε μία λέξη για την πατρίδα μας. Αλλοι περιμένανε να χάσει ο ήρωας λιβανέζικος λαός. Αλλοι περιμένανε να χάσει η αντίσταση. Αλλά δυστυχώς για εκείνους αυτό δεν έγινε. Η αντίσταση νίκησε. Η Χεζμπολάχ είπε στοπ στον πόλεμο.*

Το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ μετά από 33 μέρες μαζεύτηκε όχι για να προστατέψει το λιβανέζικο λαό αλλά για να προστατέψει το Ισραήλ. Για να κάνει αυτό που δεν μπόρεσε να κάνει το Ισραήλ. Δηλαδή για να αφοπλίσει την αντίσταση και να αφήσει το λαό μας απροστάτευτο απέναντι στο Ισραήλ. Εμείς οι Λιβανέζοι δηλώνουμε ότι δεν θα επιτρέψουμε στο Ισραήλ να φτάσει σε αυτό το στόχο και καλούμε όλους τους λαούς του κόσμου να μην στείλουν τα παιδιά τους για να υπηρετήσουν το Ισραήλ.»

Επίσης σύμφωνα με δημοσκόπηση της αγγλόφωνης εφημερίδας του Λιβάνου «Daily Star», 65% των κατοίκων του Λιβάνου δεν εμπιστεύεται τη διεθνή «ειρηνευτική» δύναμη. Αυτό το ποσοστό δυσπιστίας ανεβαίνει στο 88% μεταξύ των Σιιτών. Ακόμα χειρότερα, το 74% των Λιβανέζων θεωρεί ότι δεν μπορεί να υπάρξει ειρήνη με το Ισραήλ.

Γι' αυτό υποχρέωση του αντιπολεμικού κινήματος σε κάθε χώρα είναι να ανταποκριθεί στην έκκληση του λιβανέζικου λαού και να εναντιωθεί στην συμμετοχή ή την υποστήριξη της δικής του κυβέρνησης στην κατοχή του Λιβάνου και τον αφοπλισμό της Αντίστασης με σημαία του ΟΗΕ

Η ήττα του Ισραήλ σημαίνει ότι και οι δικοί του σύμμαχοι, αυτοί που το σπρώξανε να εισβάλει στο Λίβανο, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, γνωρίζουν και αυτοί μία τεράστια κρίση. Ηθελαν να εισβάλουν στο Λίβανο, να εξουδετερώσουν τη Χεζμπολάχ και έτσι να ανοίξει ο δρόμος για να μπορούν πιο εύκολα να επιτεθούν στη Συρία και στο Ιράν. Αυτή τη στιγμή η νίκη της Χεζμπολάχ, η νίκη του λιβανέζικου λαού και της αντίστασής του, έχει βάλει φρένο στα σχέδια τους αλλά ξέρουμε ότι δεν παραιτούνται. Εχασαν στον Λίβανο, σφάζουν στη Γάζα, απειλούν το Ιράν. Δεν παραιτούνται ούτε στιγμή από τα βρόμικα σχέδιά τους για να φτιάξουνε τη νέα Μ. Ανατολή που ονειρεύεται η Κοντολίζα Ράις με τον Μπους.

Η συμμετοχή με οποιδήποτε τρόπο στην διεθνή ιμπεριαλιστική δύναμη συνιστά επιλογή εμπλοκής στα γεωπολιτικά παιχνίδια των αμερικανών καθώς και των λιβανικών συμφερόντων που αυτοι εκφράζουν και εκπροσωπούν.

Αυτό δεν πρέπει να το επιτρέψει τον αντιπολεμικό κίνημα.

Την ήττα του Μπους και του Ισραήλ στο Λίβανο, θέλουμε να τη μετατρέψουμε σε ολοκληρωτική τους καταστροφή, όχι να τους προσφέρουμε στήριγμα βοήθειας. Οποιος θέλει πραγματικά να βοηθήσει για ειρήνη στη Μέση Ανατολή πρέπει να αφοπλίσει το Ισραήλ, όχι τη Χεζμπολάχ

ΓΑΛΛΙΑ, ΙΤΑΛΙΑ και ΟΗΕ

Το βρόμικο παρελθόν των "ειρηνευτικών" αποστολών

Η ευρωπαϊκή κατοχή που αποφάσισαν να εγκαθιδρύσουν στο Λίβανο, η Γαλλία, η Ιταλία και η Ελλάδα μέσα στα πλαίσια του ΟΗΕ έχει αρχίσει να μπαίνει σε εφαρμογή. Η Ντόρα Μπακογιάννη, μαζί με τον Σιράκ και τον Πρόντι που πρωτοστατούν σε αυτή την επέμβαση, προσπαθούν λέγοντας ασύστολα ψέματα να "σερβίρουν" όσο πιο ανώδυνα γίνεται το γεγονός ότι φτιάχνουν έναν ακόμα στρατό κατοχής για να ολοκληρώσει όσα δεν μπόρεσαν να κάνουν οι Ισραηλινοί στο Λίβανο. Στόχος της Πολυεθνικής Δύναμης δεν είναι ούτε η ανθρωπιστική βοήθεια, ούτε η ανοικοδόμηση, ούτε η ειρήνη αλλά να τσακίσει την Λιβανέζικη Αντίσταση και τη Χεζμπολάχ, τιμωρώντας την στην ουσία για τη νίκη της απέναντι στο Ισραήλ.

Τα 60 χρόνια της παρουσίας του ΟΗΕ έχει αποδείξει ότι λειτουργούσε σαν το φύλλο συκής για να καλύψει με το μανδύα της διεθνούς νομιμότητας τις επεμβάσεις των Μεγάλων Δυνάμεων σε περιοχές της Αφρικής, της Μέσης Ανατολής, της Λατινικής Αμερικής. Οι χώρες που είναι μόνιμα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ (ΗΠΑ, Ρωσία, Αγγλία, Γαλλία, Κίνα) έκαναν αιματηρούς πολέμους κάτω από τη σημαία της διεθνούς νομιμότητας του ΟΗΕ. Δίπλα στους 5 ισχυρούς μπαίνουν κάθε χρόνο 5 ακόμη χώρες με διετή θητεία, συμπληρώνοντας τον αριθμό των 15 χωρών. Επί της ουσίας η παρουσία αυτών των χωρών δεν αλλάζει κάτι στις αποφάσεις του ΟΗΕ, καθώς τα μεγάλα παζάρια παίζονται ανάμεσα στις μεγάλες δυνάμεις που έχουν δικαίωμα να ασκούν βέτο. Ετσι καμία απόφαση δεν μπορεί να βγει χωρίς τη δικιά τους συγκατάθεση. Οι ΗΠΑ πήραν την άδεια του ΟΗΕ να διεξάγουν με την υποστήριξη της Μ. Βρετανίας τον πόλεμο στο Βιετνάμ και τον βομβαρδισμό της Καμπότζης. Οι ΗΠΑ έχουν εισβάλει ή αναμειχθεί σε πάρα πολλές χώρες με την κάλυψη του ΟΗΕ και σε όσες δεν τόλμησε να βάλει την σφραγίδα του, δεν έκανε τίποτα για να τις αποτρέψει.

Το πρώτο πράγμα που έκανε ο ΟΗΕ με την ίδρυσή του ήταν να διαμελίσει την Παλαιστίνη για να δημιουργήσει το Ισραήλ που θα ήταν κράτος φιλικό προς τα συμφέροντα της Δύσης ενω ο ίδιος παρέμενε απλώς παρατηρητής κάθε φορά που το Ισραήλ εξαπέλυε επιθέσεις στους Παλαιστίνιους για να μεγαλώσει τα σύνορά του. Οταν το Ισραήλ επιτέθηκε στο Λίβανο το 1982 ο ΟΗΕ δεν βρήκε τίποτα να πει παρόλο που οι παρατηρητές του ΟΗΕ βρίσκονταν στο Λίβανο από το 1976 .

Μετά το 1989 και το τέλος του Ψυχρού πολέμου μεταξύ ΗΠΑ και ΕΣΣΔ, οι ελπίδες του κόσμου στράφηκαν προς τον ΟΗΕ ότι θα γινόταν η "δύναμη της ειρήνης" στη νέα τάξη πραγμάτων. Ομως διαψεύστηκαν πολύ γρήγορα. Η δεκαετία του 90 ήταν η δεκαετία των "ανθρωπιστικών επεμβάσεων". Το 1991 ο ΟΗΕ αποφάσισε να προχωρήσει σε πόλεμο εναντίον του Ιράκ. Ο Πόλεμος του Κόλπου έγινε για να εξασφαλίσει τον έλεγχο των ΗΠΑ πάνω στα πετρέλαια της περιοχής. Οι βομβαρδισμοί ισοπέδωσαν τη χώρα και εξόντωσαν δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους και μικρά παιδιά. Το εμπάργκο που επέβαλε ο ΟΗΕ στο Ιράκ σκότωσε στη συνέχεια πολύ περισσότερους αμάχους από ότι οι βόμβες της επέμβασης. Υπολογίζεται ότι στο Ιράκ χάθηκαν περίπου 500.000 ανθρώπινες ζωές σαν αποτέλεσμα του εμπάργκο.

Μια ματιά στην βαρβαρότητα που έφεραν προηγούμενες "Ανθρωπιστικές επεμβάσεις" με τη συμμετοχή της Γαλλίας και της Ιταλίας είναι αρκετή για να καταλάβουμε ότι πρέπει να σταματήσουμε το νέο έγκλημα που ετοιμάζονται να κάνουν στο Λίβανο.

Η Γαλλία έχει επέμβει στην Αφρική 35 φορές μέσα στα τελευταία 20 χρόνια. Ο στόχος όλων των επεμβάσεων ήταν να στηρίξουν τα δικτατορικά καθεστώτα ή να εγκαταστήσουν νέα καθεστώτα μαριονέτες της Δύσης. Ακόμα και σήμερα η Γαλλία έχει στρατεύματα σε διάφορες πετρελαιοπαραγωγικές χώρες της Αφρικής.

Σομαλία

Τον Οκτώβρη του 1992, τα στρατεύματα του ΟΗΕ ύστερα από έγκριση του Συμβουλίου Ασφαλείας , επεμβαίνουν στη Σομαλία για «ανθρωπιστική» βοήθεια λόγω εμφυλίου πολέμου και για διευθέτηση υποτίθεται της κρίσης. Η επέμβαση κρατά ως το 1994. Η επέμβαση υποτίθεται έγινε για να σταματήσει τον εμφύλιο που ξέσπασε μετά την κατάρρευση της δικτατορίας του Σιάντ Μπαρέ και να διανείμει τα τρόφιμα της ανθρωπιστικής βοήθειας.

Η δικτατορία είχε τη στήριξη της αμερικάνικης κυβέρνησης. Οι ΗΠΑ είχαν στη Σομαλία τη βάση Μπαρμπέρα, ενώ ο Μπαρέ είχε κλείσει συμφωνίες με τέσσερις αμερικάνικες εταιρείες πετρελαίου για την έρευνα και εκμετάλλευση των κοιτασμάτων πετρελαίου της Σομαλίας. Οταν κατέρρευσε η δικτατορία ο κόσμος ξεχύθηκε στους δρόμους διαδηλώνοντας στο προεδρικό μέγαρο και στην αμερικάνικη πρεσβεία.

Η επέμβαση έγινε με 30.000 στρατιώτες από τις ΗΠΑ, την Γαλλία, την Ιταλία, το Βέλγιο, τη Μαλαισία, το Πακιστάν, τη Νιγηρία και ονομάστηκε "επιχείρηση για την αποκατάσταση της ελπίδας". Ο Κλίντον δήλωνε τότε ότι "πρέπει να αποκατασταθούν οι όροι παράδοσης της ανθρωπιστικής βοήθειας και να πληγεί η αναρχία". Τα στρατεύματα το μόνο που έκαναν ήταν να ενισχύσουν τους τοπικούς πολέμαρχους και αντί για τρόφιμα μοίραζαν σφαίρες. Η ανθρωπιστική βοήθεια σε τρόφιμα που είχε εγκριθεί, δεν έφτασε ποτέ στη Σομαλία. Ο ειδικός απεσταλμένος του ΟΗΕ στη Σομαλία Μοχάμεντ Σανούν παραιτήθηκε καταγγέλλοντας "εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι πεθαίνουν και εμείς απλώς τους παρακολουθούμε".

Οι σφαγές και τα εγκλήματα που έγιναν από τους κυανόκρανους του ΟΗΕ μπορούν να συγκριθούν μόνο με αυτά που έγιναν στην περίοδο της αποικιοκρατίας . Οι κυανόκρανοι του ΟΗΕ επιτίθονταν σε διαδηλωτές, δολοφονώντας εν ψυχρώ πάνω από ένα εκατομμύριο αθώους αμάχους οιπερισσότεροι μικρά παιδιά.

Μερικά χρόνια αργότερα μία Βέλγικη εφημερίδα έδωσε στη δημοσιότητα φωτογραφίες που απεικόνιζαν το πόσο ''ανθρωπιστική'' ήταν η επέμβαση. Εδειχναν δύο Βέλγους στρατιώτες να βασανίζουν έναν ντόπιο, καίγοντάς τον ζωντανό. Οι δύο Βέλγοι πέρασαν από δίκη αλλά απαλλάχτηκαν γιατί δεν υπήρχε καταγγελία από το θύμα.

Ρουάντα

Αν η επέμβαση στη Σομαλία ήταν καταστροφή η ανθρωπιστική αποστολή στην Ρουάντα ήταν μια μεγάλη σφαγή. Η αποστολή του ΟΗΕ το 1993, με την έγκριση του Συμβουλίου Ασφαλείας έγινε για να σταματήσει υποτίθεται τη γενοκτονία της φυλής Τούτσι από τη φυλή Χούτου. Επίσημα η αποστολή έγινε για να συνδράμει ''στην εγκαθίδρυση και διατήρηση ενός κλίματος ασφαλείας που θα συμβάλει στην εγκαθίδρυση της μεταβατικής κυβέρνησης''. Οι δυνάμεις του ΟΗΕ όμως δεν έκαναν απολύτως τίποτα για να σταματήσουν τη γενοκτονία. Ο ρόλος της ήταν να στηρίξει την κόντρα ανάμεσα στους πολέμαρχους. Αυτό το ρόλο ανέλαβαν να παίξουν οι Γάλλοι στρατιώτες. Η Γαλλία στο παρελθόν είχε επενδύσει πολλά λεφτά για να στηρίξει τους Χούτου με την παροχή όπλων και την εκπαίδευση στρατιωτών.

Τρεις μήνες μετά την έναρξη των σφαγών οι Γάλλοι έστειλαν 2.500 στρατιώτες μαζί με ελικόπτερα και άρματα μάχης, βαφτίζοντας σαν ''ανθρωπιστική επέμβαση'' την εγκαθίδρυση στρατευμάτων κατοχής.

Η σφαγή ανάμεσα στους Τούτσι και στους Χούτου κόστισε τη ζωή σε μισό εκατομμύριο αμάχους. Τι έκαναν οι Γάλλοι που βρίσκονταν στη Ρουάντα; Δεν έκαναν απολύτως τίποτα για να σταματήσουν τις σφαγές των Τούτσι που γίνονταν μπροστά στα μάτια τους. Εκλεισαν ακόμα και τις πόρτες της πρεσβείας τους όταν χιλιάδες κόσμος εκλιπαρούσε να μπει μέσα για να προστατευτεί. Χιλιάδες ήταν αυτοί που κατέφυγαν στο γειτονικό Ζαΐρ, αλλά επιδημίες χολέρας και δυσεντερίας ξεκλήρισαν πολλούς από αυτούς εξαιτίας της έλλειψης φαρμάκων. Τα τρόφιμα και τα φάρμακα που στάλθηκαν σαν ανθρωπιστική βοήθεια, δεν έφτασαν ποτέ σε αυτούς που τα είχαν άμεση ανάγκη, αφού κατέληγαν με την βοήθεια των στρατιωτών του ΟΗΕ, στους στρατούς των πολέμαρχων αντί να γλιτώσουν τον κόσμο από την πείνα.

Η μόνη δύναμη που μπορεί να επιβάλει την ειρήνη σ' αυτό τον πλανήτη είναι το αντιπολεμικό κίνημα, οι εργαζόμενοι και η νεολαία σε όλο τον κόσμο.

Δύναμη αποσταθεροποίησης

Οι στρατιωτικές δυνάμεις που ετοιμάζονται να σταλούν στο Λίβανο όχι μόνο δεν πρόκειται να φέρουν καμιά ειρήνη και σταθερότητα αλλά θα πυροδοτήσουν νέες, ακόμα μεγαλύτερες συγκρούσεις. Οι Γάλλοι έχουν από πολύ παλιά πατήσει το πόδι τους στην περιοχή , όταν μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Λίβανος και η Συρία έγιναν γαλλικές αποικίες. Οι δύο χώρες ανακήρυξαν την ανεξαρτησία τους το 1943 και τα γαλλικά στρατεύματα αποχώρησαν το 1946. Ομως οι πρώην αποικιοκράτες ποτέ δεν έπαψαν να πυροδοτούν τις θρησκευτικές διαφορές για να μπορούν μέσα από το ''διαίρει και βασίλευε'' να έχουν τον έλεγχο στην περιοχή. Μετά την ανεξαρτησία τα σύνορα χαράχτηκαν έτσι ώστε πλειοψηφία στη χώρα να είναι οι Μαρωνίτες χριστιανοί με την ηγεσία των οποίων, οι Γάλλοι εξακολουθούσαν να έχουν σχέσεις.

Δεν πρέπει να αφήσουμε τέτοια εγκλήματα να επαναληφθούν. Το αντιπολεμικό κίνημα στην Γαλλία, στην Ιταλία, στην Ελλάδα και στην Κύπρο που είναι από τις πρώτες χώρες που αποφάσισαν να συνδράμουν στην αποστολή πολυεθνικής Δύναμης του ΟΗΕ στο Λίβανο χρειάζεται να πρωτοστατήσει για να αποτρέψει τέτοιου είδους σφαγές, δείχνοντας ότι η μόνη δύναμη που μπορεί να επιβάλλει την ειρήνη σ' αυτό τον πλανήτη είναι οι εργαζόμενοι και η νεολαία σε όλο τον κόσμο.

Είναι με το μέρος μας το “Διεθνές Δίκαιο;”

Αγανακτισμένοι από την «μονομερή» πολιτική των ΗΠΑ, κάποιοι προοδευτικοί άνθρωποι στηρίζουν τις ελπίδες τους στον ΟΗΕ.

Δεν είναι παράξενο που αριστεροί υπερασπίζονται τη διεθνή νομιμότητα, από τη στιγμή που βασικά στελέχη της κυβέρνησης του Μπους την περιφρονούν. Το 2003 ο Ρίτσαρντ Περλ, ένας από τους πιο γνωστούς εμπνευστές του «Σχεδίου για τον Νέο Αμερικάνικο Αιώνα», συμφώνησε ότι ο πόλεμος στο Ιράκ είναι παράνομος αλλά επέμενε ότι το διεθνές δίκαιο «μας εμποδίζει να κάνουμε το σωστό». Ο Ντόναλντ Ράμσφελντ, αυτό το κάθαρμα που είναι υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, υπέγραψε το 2005 την έκθεση για «Εθνική Αμυντική Στρατηγική» των ΗΠΑ, η οποία ρίχνει στο ίδιο τσουβάλι με τη διεθνή τρομοκρατία όσους καταφεύγουν στις διεθνείς «νομικές διαδικασίες»!

Οι ιμπεριαλιστικές ελίτ πάντοτε περιλάμβαναν στους κόλπους τους ανθρώπους που απέρριπταν χωρίς πολλά–πολλά το διεθνές δίκαιο και είναι αλήθεια ότι η νεοσυντηρητική πτέρυγα των Ρεπουμπλικάνων περιλαμβάνει ένα μεγάλο αριθμό τέτοιων τύπων. Όμως, τα πιο εκλεπτυσμένα μυαλά στην άρχουσα τάξη βλέπουν ότι αυτή η στάση δεν είναι και πολύ αποτελεσματική, ότι κάνει τους συμμάχους τους νευρικούς.

Ουσιαστικότερα, ξέρουν δυο πράγματα. Γνωρίζουν ότι δεν μπορούν απλά με το έτσι θέλω να ξεφορτωθούν το διεθνές δίκαιο. Οι θεμελιώδεις αρχές του διεθνούς συστήματος αποτελούν αναμφισβήτητες νομικές αρχές. Επίσης, γνωρίζουν πολύ καλά ότι το διεθνές δίκαιο δεν εκφράζει καμιά απολύτως απειλή για τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα.

Το διεθνές δίκαιο περιγράφεται συνήθως ως ένα «σώμα κανόνων». Αν αυτό ήταν σωστό, δε θα υπήρχε πρόβλημα καθορισμού της νομιμότητας οποιασδήποτε ενέργειας και η φύση και των πιο δύσκολων περιπτώσεων θα μπορούσε να διαπιστωθεί αν τα γεγονότα συγκρίνονταν με τους «κανόνες». Στην πραγματικότητα, όμως, ο νόμος υπάρχει μόνο ως ερμηνεία.

Οι νομικοί μπορούν να υπερασπιστούν οποιαδήποτε πράξη, όσο μη–δημοφιλής και βρόμικη και αν είναι. Δεν πρόκειται για κακή χρήση του νόμου. Ετσι λειτουργεί ο διεθνής νόμος. Γι' αυτό το λόγο ο νόμος και η πολιτική συχνά πάνε χέρι–χέρι. Τα κράτη επιδεικνύουν φαντασία και εφευρετικότητα στην νομική υπεράσπιση των ενεργειών τους.

Μια δικαστική μεσολάβηση του 1941 για την ελαχιστοποίηση της διασυνοριακής μόλυνσης, επιστρατεύτηκε με απίστευτη εφευρετικότητα το 1983 για να δικαιολογηθεί η εισβολή των ΗΠΑ στη Γρενάδα και το 2001 για την εισβολή στο Αφγανιστάν!

Δεν είναι σωστό ότι οι σύγχρονοι ιμπεριαλιστές απλώς αγνοούν τον διεθνή νόμο. Για κάθε Περλ και Ράμσφελντ, υπάρχει ένας Τζον Γιου: καθηγητής Δικαίου στη Καλιφόρνια και συγγραφέας των «υπομνημάτων για τα βασανιστήρια» με τα οποία «αποδείκνυε» τη νομιμότητα του αίσχους στο Αμπου Γκρέιμπ.

Το δίκαιο δεν είναι μια σειρά στατικών «κανόνων», αλλά μια διαδικασία. Η πιθανά ατελείωτη διαμάχη γύρω από νομικές ερμηνείες είναι το διεθνές δίκαιο. Ένα τέτοιο δίκαιο, λοιπόν, μπορεί να χρησιμοποιηθεί και για να νομιμοποιήσει οτιδήποτε, αλλά και για να καταδικάσει οτιδήποτε.

Οπλα

Το ζήτημα δεν είναι ποια ερμηνεία είναι σωστή ή λάθος αλλά ποια έχει περισσότερο κύρος. Σε κάθε αντιδικία μια νομική ερμηνεία μπορεί να επικρατήσει –η ερμηνεία του κράτους με τα μεγαλύτερα και περισσότερα όπλα.

Το διεθνές δίκαιο ήταν πάντοτε συνένοχο με τον ιμπεριαλισμό. Αν πάμε πίσω στο χρόνο, στο 1532, θα δούμε τον Φρανσίσκο ντε Βιτόρια να διατυπώνει τις πρωτοποριακές θεωρίες του για το διεθνές δίκαιο, ως δικαιολόγηση της λεηλασίας της Αμερικάνικης ηπείρου από την Ισπανική Αυτοκρατορία.

Σχεδόν έναν αιώνα αργότερα, ο Χιούγκο Γκρότιους, ίσως ο πιο σημαντικός συγγραφέας στην ιστορία του διεθνούς δικαίου, διατύπωσε τη θεωρία των «ελεύθερων θαλασσών». Όμως αυτό το θεμελιώδες κείμενο για την ελεύθερη ναυσιπλοΐα και το θαλάσσιο εμπόριο, γράφτηκε για να υπερασπίσει μια πράξη πειρατείας από την Ολλανδική Εταιρεία Ανατολικών Ινδιών!

Το διεθνές δίκαιο νομιμοποιεί τη βία και στηρίζεται σ' αυτή. Η τυπική νομική ισότητα των κρατών πάει χέρι–χέρι με την πολιτική τους ανισότητα. Τα κράτη είναι οι διάδικοι στο διεθνές δίκαιο αλλά ταυτόχρονα είναι οι ερμηνευτές του. Και δεν διαθέτουν όλα τα κράτη τα ίδια μέσα για να προσδώσουν το απαραίτητο κύρος στις ερμηνείες τους. Όπως είχε αναφέρει κάποιος μελετητής για την αμερικάνικη εισβολή στην Γρενάδα το 1983 «Η Γρενάδα έχει ακριβώς το ίδιο δικαίωμα να επέμβει στις ΗΠΑ, όπως οι τελευταίες να επέμβουν στην Γρενάδα». Κανένα νομικό επιχείρημα δε μπορεί να επιτρέψει στη κάθε Γρενάδα να ασκήσει το δικαίωμα επέμβασης στις ΗΠΑ, αλλά οι ΗΠΑ μπορούν να το ασκήσουν χωρίς πολύ κόπο και να διεκδικήσουν τη νομιμότητα για τη πράξη τους.

Ακόμα και όταν νομικές αποφάσεις μας δικαιώνουν, όπως με την απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου ενάντια στην επέμβαση των ΗΠΑ στη Νικαράγουα το 1986 ή όπως αυτή του 2004 που κήρυττε παράνομο το ρατσιστικό Τείχος που χτίζει το Ισραήλ, οι καταπιεστές απλά δίνουν μια διαφορετική ερμηνεία στην απόφαση και συνεχίζουν.

Τέτοιες αποφάσεις πρέπει να τις επικροτούμε, όχι γιατί «ο νόμος είναι με το μέρος μας» αλλά γιατί δίνουν τη δυνατότητα να πάμε τη συζήτηση πέρα από το διεθνές δίκαιο και να δυναμώσουμε τη μαζική πίεση από τα κάτω.

Πολλοί στο αντιπολεμικό κίνημα συνεχίζουν να ελπίζουν σε μια προοδευτική εφαρμογή του διεθνούς δικαίου. Συζητήσεις γι' αυτά τα θέματα είναι θετικό πράγμα για κάθε μαζικό κίνημα και θα ήταν ανόητο να αφήσουμε διαφορές πάνω σε αυτά να μας χωρίσουν.

Ομως, το διεθνές δίκαιο αποτελεί ασταθές έδαφος. Ο πόλεμος στο Ιράκ, η επέμβαση στην Αϊτή, η εισβολή στο Λίβανο, είναι άδικα όχι γιατί είναι παράνομες πράξεις αλλά γιατί είναι ιμπεριαλιστικές και δολοφονικές πράξεις.

Τσάϊνα Μιέλβιλ

Ο Τσάϊνα Μιέλβιλ είναι συγγραφέας ενός βιβλίου για το Διεθνές Δίκαιο. Το άρθρο αυτό δημοσιεύτικε στην εφημερίδα Sosialist Worker του Λονδίνου

Η μάνα πεθαίνει στην αγγαλιά του γιού της που σπαράζει. Τα άψυχα παιδικά κορμάκια σκορπισμένα στο έδαφος απο τις βόμβες "ακριβείας" που προμήθευσαν οι αμερικανοί στους ισραηλινούς. Γι αυτά τα εγκλήματα δεν θα στηθεί κανένα δικαστήριο και οι Μπούς και Ολμέρτ θα ερμηνεύουν το διεθνές δίκαιο με βάση τα συμφέροντα τους.

Γιατί χτυπάει με τόση κτηνωδία το Ισραήλ;

*Γράφει ο John Rose**

Οι Ισραηλινοί βομβαρδισμοί διέλυσαν την υποδομή της λιβανέζικης κοινωνίας. Οι Λιβανέζοι νεκροί είναι δέκα φορές περισσότεροι από τους νεκρούς στο Ισραήλ και στη συντριπτική τους πλειοψηφία άμαχοι, και κυρίως παιδιά. Γιατί το Ισραήλ χρησιμοποιεί αυτή την απίστευτη βαρβαρότητα;

Αυτό που ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια μας είναι η αιματοβαμμένη εφαρμογή του Σιωνιστικού δόγματος της χρήσης υπέρμετρης δύναμης για την συντριβή του Αραβα εχθρού. Αυτό το δόγμα είναι γνωστό ως «η φιλοσοφία του Σιδερένιου Τείχους» και διατυπώθηκε για πρώτη φορά στη δεκαετία του '20 από τον Γιαμποτίνσκι, έναν δεξιό Σιωνιστή. Οπως δείχνει ο Αβι Σλάιμ, προοδευτικός ισραηλινός ιστορικός και καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, στο πολύ καλό έργο του για την ιστορία του σύγχρονου Ισραήλ, το «Σιδερένιο Τείχος», σχεδόν όλοι οι Ισραηλινοί ηγέτες είναι οπαδοί αυτού του δολοφονικού δόγματος.

Ο Ολμέρτ, ο σημερινός ηγέτης του Ισραήλ, δεν αποτελεί εξαίρεση. Ο Γιαμποτίνσκι ήταν δηλωμένος ρατσιστής. Απ' αυτή την άποψη ακολουθούσε τα βήματα του Χερτζλ, του ιδρυτή του Σιωνισμού, ο οποίος θεωρούσε τον αποικισμό της Παλαιστίνης από τους Εβραίους της Ευρώπης ως «ένα προπύργιο ενάντια στην Ασία, ένα προκεχωρημένο φυλάκιο του πολιτισμού απέναντι στην βαρβαρότητα».

Είναι αλήθεια ότι πολλοί Εβραίοι που έφευγαν από την Ευρώπη κυνηγημένοι από τον αντισημιτισμό και αναζητούσαν έναν «ασφαλή παράδεισο» στους Σιωνιστικούς εποικισμούς στην Παλαιστίνη, δεν είχαν τις ίδιες απόψεις. Αλλά όπως το είχε θέσει και ο Λέον Τρότσκι, ο Σιωνισμός δημιούργησε μια «παγίδα» γι' αυτούς τους Εβραίους. Μπορεί να μην ήθελαν να γίνουν αποικιοκράτες –μάλιστα πολλοί από τους πρώτους εποίκους θεωρούσαν ότι είναι σοσιαλιστές. Αλλά ο εποικισμός είχε σαν προϋπόθεση τον «εκτοπισμό» των Αράβων χωρικών που όργωναν τη γη για αιώνες. Οι Εβραίοι μετανάστες έγιναν αποικιοκράτες είτε το ήθελαν είτε όχι. Οι περίφημοι οικισμοί–κομμούνες τα «Κιμπούτζ» συχνά είχαν στηθεί σε κλεμμένη αραβική γη. Στο Κιμπούτζ επικρατούσε «κομμουνιστικός» τρόπος ζωής –αλλά μόνο για Εβραίους.

Εποικισμοί

Υπάρχει κι ένας άλλος παράγοντας στην Ισραηλινή επιθετικότητα. Οι επιτυχημένοι Σιωνιστικοί εποικισμοί στην Παλαιστίνη είχαν πάντοτε ως προϋπόθεση της υποστήριξη τουλάχιστον μιας Μεγάλης Δύναμης της Δύσης. Εν μέσω του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου όλο το Βρετανικό Αυτοκρατορικό Υπουργικό Συμβούλιο –με τη τιμητική εξαίρεση ενός Εβραίου μέλους του– αποφάσισε να υποστηρίξει τον Σιωνισμό. Ο Λλόϋντ Τζορτζ, ο Τσόρτσιλ και ο Μπάλφουρ αποφάσισαν ότι ο εντεινόμενος Σιωνιστικός εποικισμός ήταν ο μηχανισμός ο οποίος θα εξασφάλιζε στη Βρετανία τους «Ιερούς Τόπους» –την Παλαιστίνη. Υπήρχε ένα άρωμα Σταυροφορίας σε αυτή την πολιτική –αλλά ο βασικότερος λόγος για αυτή την απόφαση ήταν πως μια Σιωνιστική αποικία υποστηριζόμενη από την Βρετανία στην καρδιά του Αραβικού κόσμου θα αποτελούσε ένα στρατιωτικό φρούριο που θα εξασφάλιζε τον έλεγχο της Διώρυγας του Σουέζ στα δυτικά και τη ροή του πετρελαίου από την Μεσοποταμία (το σημερινό Ιράκ) που βρισκόταν υπό τον έλεγχο της Βρετανίας.

Στις μετέπειτα δεκαετίες, οι ΗΠΑ αντικατέστησαν τη Βρετανία στο ρόλο του «σπόνσορα» του Σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ. Ο πρόεδρος Νίξον άρχισε να κλιμακώνει αλματωδώς την οικονομική και στρατιωτική υποστήριξη στο Ισραήλ όταν οι ΗΠΑ είχαν βρεθεί στα τέλη της δεκαετίας του '60 να ηττώνται στο Βιετνάμ. Η κυβέρνησή του και όλες οι μετέπειτα αμερικάνικες κυβερνήσεις, θεωρούσαν το Ισραήλ ως «αντιπρόσωπο» και «στρατηγικό στήριγμα» που θα κρατούσε τον Αραβικό κόσμο σε διαρκή φόβο και υποταγή. Μέχρι το

τέλος του 20ου αιώνα, οι ΗΠΑ είχαν ξοδέψει περισσότερα από 100 δισεκατομμύρια δολάρια για να στηρίξουν οικονομικά και στρατιωτικά το Ισραήλ. Αυτός ο αριθμός ξεπερνάει πολλές φορές τα ποσά που έχουν δώσει οι ΗΠΑ σε άλλα κράτη υποτακτικούς τους.

Ο λεγόμενος «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας» έχει προσθέσει και ένα ιδεολογικό παράγοντα στην αμερικάνικη στήριξη του Ισραήλ. Η «νεοσυντηρητική» στρατηγική, που παίζει καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της πολιτικής του Μπους στη Μέση Ανατολή, οραματίζεται την ολοκληρωτική επαναδιαμόρφωση της Μέσης Ανατολής με βάση τα συμφέροντα των ΗΠΑ–Ισραήλ ακόμα και αν απαιτηθεί βία. Τα Ισλαμικά καθεστώτα και η Ισλαμική πολιτική επιρροή πρέπει να ξεριζωθούν, για την ακρίβεια να βομβαρδιστούν μέχρι εξαφάνισης, ανεξάρτητα από τη δημοκρατική θέληση των λαών. Η παρούσα κρίση ξεκίνησε όταν ΗΠΑ, Βρετανία και Ισραήλ αρνήθηκαν να αναγνωρίσουν την εντολή που έδωσε ο Παλαιστινιακός λαός στην νεοεκλεγμένη κυβέρνηση της Χαμάς να αποσύρει την αναγνώριση του Ισραήλ.

Κατανοώντας την αφετηρία του προβλήματος είναι εύκολο να δούμε και μια άμεση λύση που θα μπορούσε να αποκλιμακώσει την κρίση απο νωρίς. Είναι το κεντρικό σύνθημα μιας διαδήλωσης 2.000 Αράβων και Εβραίων στο Τελ Αβίβ στην αρχή της κρίσης: Ναι στην ανταλλαγή αιχμαλώτων!

Φυλακές!

Τα προηγούμενα χρόνια το Ισραήλ έχει αρπάξει, εντελώς παράνομα, χιλιάδες Παλαιστίνιους για να τους ρίξει στις φυλακές του. Θα έπρεπε να υπάρξει μια άμεση εκεχειρία που θα επέτρεπε την ανταλλαγή των Ισραηλινών στρατιωτών με τους Παλαιστίνιους κρατούμενους. Αυτή η περίοδος ηρεμίας θα έδινε την ευκαιρία για την άσκηση μαζικής πίεσης στο Ισραήλ να αναγνωρίσει την δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση της Χαμάς.

Ενα μέτρο της χρεοκοπίας της φιλοσοφίας του «Σιδερένιου Τείχους» είναι και το ότι το Ισραήλ, με την στήριξη των ΗΠΑ, αγνόησε την προσφορά της Χαμάς για μια επ' αόριστον και χωρίς όρους εκεχειρία (Hundra) σε συνδυασμό με γενικές διαπραγματεύσεις. Κι αυτό επειδή η Χαμάς απέσυρε την αναγνώριση του Ισραήλ. Αν μια παλιά ιμπεριαλιστική δύναμη όπως η Βρετανία μπορεί να διαπραγματευθεί με το Σιν Φέιν και τον IRA, που αρνούνται να αναγνωρίσουν ότι η Βόρεια Ιρλανδία είναι τμήμα της Βρετανίας, αν το καθεστώς του Απαρτχάιντ στη Ν. Αφρική μπορούσε να διαπραγματευθεί με τον φυλακισμένο «τρομοκράτη» Νέλσον Μαντέλα, τότε γιατί το Ισραήλ να μην μπορεί να διαπραγματευθεί με την Χαμάς;

Την διαρκή ειρήνη στην Μέση Ανατολή θα μπορούσε να την εξασφαλίσει η ικανοποίηση τριών αιτημάτων των Παλαιστίνιων –που έχουν την κάλυψη αποφάσεων του ΟΗΕ και του διεθνούς δικαίου:

– Ολοκληρωτική αποχώρηση του Ισραήλ από την Γάζα και την Δυτική Οχθη –παραχώρηση στους Παλαιστίνιους του ελέγχου των συνόρων τους και του εναέριου χώρου.

– Συμφωνία για το μοίρασμα της Ιερουσαλήμ σε ισότιμη βάση.

– Παραχώρηση του δικαιώματος της επιστροφής για όλους τους Παλαιστίνιους που διώχτηκαν όταν το Ισραήλ έγινε ανεξάρτητο κράτος το 1948.

Το Ισραήλ θεωρεί ότι η ικανοποίηση αυτών των αιτημάτων θα είναι το τέλος της Σιωνιστικής δομής του Εβραϊκού κράτους. Και εδώ βρίσκεται το πρόβλημα. Το Σιωνιστικό κράτος δεν μπορεί να συνυπάρχει με την παλαιστινιακή απελευθέρωση. Η διάλυση της Σιωνιστικής κρατικής δομής αποτελεί το μόνο πλαίσιο μέσα στο οποίο Αραβες και Εβραίοι θα μπορούν να ζήσουν ειρηνικά, αρμονικά και ισότιμα.

O John Rose είναι στέλεχος του SWP βρετανίας και συγγραφέας των βιβλίων "Israel, the HIjack State" και "The myths of Zionism"

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Γιατί τα "δύο κράτη" δεν είναι λύση

Γράφει ο Αλεξ Καλλίνικος*

Η σφαγή στο Λίβανο είναι τυπικό παράδειγμα του βάρβαρου τρόπου με τον οποίο έχει διεξάγει το Ισραήλ όχι μόνο τον τωρινό αλλά όλους τους πολέμους του. Φέρνει επίσης ξανά στην επικαιρότητα το μόνιμο ερώτημα για το αν μπορεί ποτέ το Ισραήλ να συνυπάρξει ειρηνικά με την υπόλοιπη Μέση Ανατολή. Το Παλαιστινιακό κίνημα, υποστηρι–ζόμενο από το μεγαλύτερο τμήμα της αριστεράς και της διεθνούς προοδευτικής κοινής γνώμης, δίνει τα 30 τελευταία χρόνια μια απάντηση: η λύση θα έρθει μέσα από την ύπαρξη δυο κρατών.

Η ιδέα είναι ότι μπορεί να υπάρξει μια συμφωνία ανάμεσα στους Ισραηλινούς και τους Παλαιστίνιους που θα επιτρέψει και στις δυο πλευρές να ζουν δίπλα–δίπλα, σε ανεξάρτητα, δημοκρατικά κράτη. Ο μακαρίτης Γιασέρ Αραφάτ, πρόεδρος της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, είχε δικαιολογήσει την υπογραφή των Συμφωνιών του Οσλο το 1993 υποστηρίζοντας ότι ήταν ένα βήμα προς αυτή την κατεύθυνση.

Ομως, η εμπειρία της «ειρηνευτικής διαδικασίας» μετά το Οσλο, δείχνει με πολύ σαφή τρόπο ότι αυτή η λύση δεν μπορεί να εφαρμοστεί. Η μια αιτία γι' αυτό είναι η πλήρης ασυμμετρία ισχύος ανάμεσα στις δυο πλευρές.

Το Ισραήλ είναι μια από τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δυνάμεις στο κόσμο, που χρηματοδοτείται και υποστηρίζεται από τις ΗΠΑ. Αντιθέτως, η Παλαιστινιακή Αρχή (Π.Α.) διαθέτει περιορισμένες εξουσίες σε αποκομένα μεταξύ τους εδάφη και εξαρτάται από δυνάμεις όπως η Ε.Ε. για την οικονομική της επιβίωση. Αυτή η βοήθεια μπορεί να διακοπεί με το έτσι θέλω, όπως διαπιστώνει τώρα η Χαμάς. Η Ισραηλινή πολιτική έχει ως στόχο να διαιωνίσει την αδυναμία της Παλαιστινιακής Αρχής.

Οι υποστηρικτές της λύσης των δυο κρατών λένε ότι αυτή η κατάσταση έχει ως αιτία την μοχθηρία των ισραηλινών πολιτικών και ως ένα βαθμό και την ανικανότητα των Παλαιστίνιων ομολόγων τους. Αυτή η εξήγηση δεν απαντά στο επιχείρημα που προβάλει η ισραηλινή ηγεσία, ότι δηλαδή όλα αυτά γίνονται με στόχο να εξασφαλιστεί η ασφάλεια του κράτους του Ισραήλ. Πρόκειται για κάτι περισσότερο από απλή υποκρισία.

Το Ισραήλ είναι ένα αποικιακό κράτος εποίκων, με άλλα λόγια ένα κράτος που εγκαθιδρύθηκε σε εδάφη που αρπάχτηκαν από τους ντόπιους κατοίκους και κατέχονται από προνομιούχους ξένους οι οποίοι διαθέτουν την στήριξη των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων της Δύσης. Ολα τα κράτη των εποίκων έχουν αντιμετωπίσει το πρόβλημα τί να κάνουν με τους λαούς από τους οποίους έκλεψαν τη γη.

Η «καλύτερη» λύση, από τη σκοπιά των εποίκων φυσικά, είναι η εξολόθρευση του τοπικού πληθυσμού, διαδικασία που μπορεί να κρατήσει αιώνες ολόκληρους. Οι ΗΠΑ, ο Καναδάς και η Αυστραλία είναι κράτη που στηρίχθηκαν σε αυτή την πολιτική. Η άλλη λύση είναι η μετατροπή του ντόπιου πληθυσμού σε φτηνή εργατική δύναμη για τους εποίκους. Αυτό συνέβη στην Νότια Αφρική, στην Ροδεσία και την Αλγερία. Αυτή η λύση έχει το μειονέκτημα ότι κάποια στιγμή οι ντόπιοι πληθυσμοί οργανώνονται και παίρνουν πίσω τη χώρα τους, όπως έγινε σε όλες τις παραπάνω περιπτώσεις.

Οι Σιωνιστές εποικιστές ξερίζωσαν εκατομμύρια Παλαιστίνιους, διώχνοντας τους περισσότερους σε γειτονικές χώρες. Οι υπόλοιποι υφίστανται την ισραηλινή εξουσία στην οποία αντιστέκονται σε διάφορους βαθμούς, έχοντας τεράστια συμπάθεια από τις αραβικές μάζες. Το αποτέλεσμα είναι ότι το Ισραήλ βρίσκεται σε καθεστώς μόνιμης ανασφάλειας. Ζει δίπλα σε αυτούς που ξερίζωσε, σε μια κατάσταση διαρκούς πολέμου μαζί τους.

Το Ισραήλ δεν μπορεί να εξολοθρεύσει τους Παλαιστίνιους –ακόμα και οι Ναζί χρειάστηκαν την κάλυψη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου για να βάλουν μπροστά το Ολοκαύτωμα. Δεξιοί ισραηλινοί πολιτικοί υποστηρίζουν το διώξιμο όλων των Παλαιστίνιων σε γειτονικές αραβικές χώρες αλλά κάτι τέτοιο θα ενέτεινε τους ανταγωνισμούς με τον αραβικό κόσμο.

Ομως, το Ισραήλ δεν μπορεί να κάνει ούτε ειρήνη με τους Παλαιστίνιους. Η μόνη ουσιαστική επίλυση θα ήταν αυτή που θα επέτρεπε στα εκατομμύρια των Παλαιστίνιων προσφύγων να επιστρέψουν στα εδάφη τους –αλλά κάτι τέτοιο θα κατέστρεφε την βάση του Ισραήλ σαν αποκλειστικά εβραϊκού κράτους.

Γι' αυτό το λόγο, κάθε «συμφωνία» με τους Παλαιστίνιους είναι αναγκαστικά ψεύτικη. Ο Γιτζάκ Ράμπιν, ο Ισραηλινός πρωθυπουργός που είχε ξεκινήσει την «ειρηνευτική διαδικασία», το έκανε έχοντας σαν αφετηρία τον κυνική προσδοκία ότι η ΟΑΠ ήταν μια αντιδημοκρατική οργάνωση που θα επέβαλε τη θέλησή της στους Παλαιστίνιους. Γι' αυτό αρκούσε μια δόση πραγματικής δημοκρατίας, όπως η εκλογική νίκη της Χαμάς, για να τινάξει τα πάντα στον αέρα.

Η μόνη πραγματική λύση μπορεί να είναι αυτή που εγκατάλειψε η ΟΑΠ στα μέσα της δεκαετίας του '70 – ένα ενιαίο, κοσμικό κράτος στην Παλαιστίνη στο οποίο θα ζουν μαζί και ισότιμα Εβραίοι και Αραβες, Χριστιανοί και Μουσουλμάνοι. Στο σημερινό σφαγείο μια τέτοια προοπτική μπορεί να μοιάζει ουτοπική. Αλλά μήπως οι φρικαλεότητες που ζούμε δεν απαιτούν ριζοσπαστικές λύσεις;

Ο Αλεξ Καλλίνικος είναι στέλεχος του Socialist Workers Party Βρετανίας

Παγκόσμια αντίδραση ενάντια στην βάρβαρη ισραηλινή επίθεση

Με μαζικές διαδηλώσεις σε κάθε γωνιά του πλανήτη απάντησε το αντιπολεμικό και φιλειρηνικό κίνημα στις σφαγές του Ισραηλινού στρατού σε βάρος του Λιβάνου και των Παλαιστινίων.

Χιλιάδες διαδηλωτές πλημμύρισαν, το Σάββατο 22 Ιούλη τους δρόμους δεκάδων πόλεων –από το Λονδίνο και το Παρίσι μέχρι το Σύδνεϊ και το Σικάγο, φωνάζοντας συνθήματα ενάντια στον Σιωνισμό, τον Ολμέρτ και τον Μπους και τον Μπλέρ –τους πρωταγωνιστές του "πολέμου κατά της τρομοκρατίας".

Το μεγαλύτερο συλλαλητήριο έγινε στο Λονδίνο με την συμμετοχή 30.000 διαδηλωτών. Μεγάλες διαδηλώσεις έγιναν την ίδια ώρα σε δεκάδες πόλεις της Βρετανίας –στο Εδιμβούργο, τη Γλασκόβη, το Μάντσεστερ, το Σέφιλντ και το Νιούκαστλ.

Στην άλλη άκρη του πλανήτη 10.000 διαδηλωτές βάδιζαν στους δρόμους του Σύδνεϊ στην Αυστραλία. Οι διαδηλωτές κουβαλούσαν σημαίες της Αυστραλίας και του Λιβάνου, πανό και πλακάτ ενάντια στον πόλεμο και φέρετρα –μια υπενθύμιση της ισραηλινής βαρβαρότητας στον Λίβανο που έχει αφήσει πίσω της εκατοντάδες άμαχους νεκρούς.

Διαδηλώσεις έγιναν την ίδια μέρα και στις ΗΠΑ. Πάνω από 2000 διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στο Σικάγο ενώ χιλιάδες συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Union Square της Νέας Υόρκης. Δυο χιλιάδες άνθρωποι έκαναν πορεία προς την πρεσβεία του Ισραήλ στην Στοκχόλμη, 500 στο κέντρο της Γενεύης, στην Ελβετία ενώ πάνω από 1000 –Αραβες και Εβραίοι– διαδηλωσαν στο ίδιο το Τέλ Αβίβ, στην πρωτεύουσα του Ισραήλ.

Στον Καναδά το αντιπολεμικό κίνημα και οι οργανώσεις συμπαράστασης στην Παλαιστίνη οργάνωσαν "βδομάδα δράσης" ενάντια στους βομβαρδισμούς του Λιβάνου, που κορυφώθηκε με μια μεγάλη διαδήλωση στο Μόντρεαλ.

Πορεία προς την Ισραηλινή πρεσβεία οργάνωσε και το αντιπολεμικό κίνημα στην Νότια Κορέα την Παρασκευή στις 21 Ιούλη. Δυο χιλιάδες διαδηλωτές βάδισαν, με αναμμένα κεριά, το βράδυ της Δευτέρας 17 Ιούλη στο κέντρο της Ρώμης, ενώ την ίδια μέρα έγιναν πορείες διαμαρτυρίας με συμμετοχή πάνω από 300 ατόμων στο Ελσίνκι.

Απλωσαν και δυνάμωσαν

Με την επέκταση του πολέμου ακολούθησαν ακόμη πιο μαζικές διαδηλώσεις. 100.000 διαδήλωσαν στο Λονδίνο, το Σάββατο 5 Αυγούστου, και πορεύτηκαν για να απαιτήσουν το τερματισμό της επίθεσης του Ισραήλ σε Λίβανο και Γάζα αλλά και για να εκφράσουν την οργή τους για την άρνηση του Μπλερ να καλέσει σε άμεσο και χωρίς όρους τερματισμό των εχθροπραξιών.

Η διαδήλωση, καλέστηκε από το Stop the War Coalition και συσπείρωσε ένα ευρύ φάσμα ανθρώπων. Έξω από την πρωθυπουργική κατοικία, άφησαν 1.500 ζευγάρια παιδικών παπουτσιών που συμβόλιζαν τα παιδιά που έχει δολοφονήσει το Ισραήλ στο Λίβανο και στη Γάζα.

Η διαδήλωση σηματοδότησε τη διεύρυνση του κινήματος, τόσο από άποψη ποσότητας όσο και από τη ποικιλία των δυνάμεων που προσελκύει. Στη συγκέντρωση μίλησαν 6 βουλευτές, ανάμεσά τους και ο βουλευτής του Respect Γ. Γκαλογουέι, και εκπρόσωποι από τρία μεγάλα συνδικάτα.

Την Παρασκευή 4 Αυγούστου, εκατοντάδες χιλιάδες Ιρακινοί διαδήλωσαν στην Βαγδάτη με συνθήματα «Θάνατος στην Αμερική!» ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα του ριζοσπάστη σιίτη κληρικού Μοκντάντα αλ Σαντρ.

Μεγάλες διαδηλώσεις έγιναν και στη Τουρκία και στην Αιγυπρο όπου χιλιάδες διαδήλωτες συγγκεντρώθηκαν στο κέντρο του Καϊρου αψήφώντας το καθεστώς και βρέθηκαν αντιμέτωποι με την αστυνομία του Μουμπάρακ.

Δέκα χιλιάδες διαδήλωσαν στις Βρυξέλες στις 6 Αυγούστου ενώ στο Μόντρεαλ του Καναδά οι διαδηλωτές έφτασαν τις 15.000. Διαδηλώσεις οργανώθηκαν από το Κέηπ Τάουν της Νότιας Αφρικής μέχρι το Μπαχρέιν στο Περσικό και την Τζακάρτα στην Ινδονησία. Διαδηλώσεις έγιναν ακόμα στην Βαρκελώνη, και στην Πόλη του Μεξικού.

Ο πρόεδρος Τσάβες της Βενεζουέλας ανακάλεσε τον πρεσβευτή της χώρας από το Ισραήλ, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την Ισραηλινή επίθεση.

Ελλάδα

Μεγάλο αντιπολεμικό συλλαλητήριο διοργανώθηκε την Τρίτη 25 Ιούλη στην Αθήνα. Το συλλαλητήριο ξεκίνησε με συγκέντρωση στο Πάρκο Ελευθερίας και με ομιλίες από συνδικαλιστές, αντιπρόσωπους των Παλαιστινίων, της Μουσουλμάνικής Ένωσης Ελλάδας και της Συμμαχίας Σταματήστε τον πόλεμο

Όλοι οι ομιλητές κατάγγειλαν την επίθεση του Ισραήλ στο Λίβανο και την Γάζα και την συμπόρευση της Ελληνικής κυβέρνησης με την εκστρατεία του Μπούς και την συμμετοχή της στην κατοχική δύναμη που στέλνει ο ΟΗΕ στο Λίβανο. Στη συνέχεια έγινε πορεία στις Πρεσβείες των ΗΠΑ και του Ισραήλ.

Επικεφαλής στην πορεία ήταν το πανό του Εργατικού Κέντρου Αθήνας και της ΟΤΟΕ φωνάζοντας συνεχώς συνθήματα κατά του Ισραήλ και των ΗΠΑ. Ακολουθούσαν τα πανό της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο γεμάτα από νεολαίους και εργαζόμενους, Παλαιστίνιους, Μουσουλμάνους, γυναίκες με μαντίλα και μικρά παιδιά.

Την ίδια ώρα χιλιάδες διαδηλωτές συμμετείχαν σε αντιπολεμικές διαδηλώσεις σε ολόκληρη την Ελλάδα. Μέσα στον Αυγουστο ακολούθησαν και άλλες κινητοποιήσεις με αποκορύφωμα τα δυναμικά συλλαλητήρια στη Θεσσαλονίκη στις 9 Σεπτέμβρη.

Στο πλευρό της λιβανικής αντίστασης

Από την αρχή του πολέμου η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο – Κύπρος στάθηκε στο πλευρό της λιβανικής αντίστασης. Οργάνωσε διαδηλώσεις συμπαράστασης στην Λευκωσία στις 17 και στις 27 του Ιούλη. Η οργή ομως και η αγανάκτηση ξεχείλισε την Δευτέρα 31/7 το βράδυ σε μια δυναμική διαδήλωση ενάντια στη βάρβαρη επιδρομή των σιωνιστών όταν έγινε γνωστή η σφαγή στην Κανά.

Διακόσια περίπου άτομα ανταποκρίθηκαν άμεσα στο κάλεσμα που έκανε η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο – Κύπρος και το Κίνημα Οικολόγων Περιβαλλοντιστών.

Ελληνοκύπριοι, τουρκοκύπριοι, Παλαιστίνιοι, Λιβανέζοι και άλλοι συγκεντρώθηκαν έξω από την Πρεσβεία του Ισραήλ με πανό, πλακάτ και φωτογραφίες από την σφαγή.

Οι οικολόγοι κάλεσαν την εκδήλωση αρχικά με στόχο το άναμμα κεριών και την παραμονή έξω από την Πρεσβεία του Ισραήλ σε μια συμβολική εκδήλωση αλλά η οργή και η αγανάκτηση του κόσμου ήταν τέτοια που την μετέτρεψε σε μια δυναμική πορεία με συνθήματα και τραγούδια που κατευθύνθηκε προς την Αμερικάνικη Πρεσβεία. Μετά από μισή ώρα έξω από την Αμερικάνικη Πρεσβεία ξαναγύρισε στην Πρεσβεία του Ισραήλ.

Ο κόσμος στους δρόμους χαιρετούσε με κορναρίσματα με σηκωμένες γροθιές και προσφέροντας νερό στους διαδηλωτές.

Ήταν η πιο δυναμική και ζωντανή εκδήλωση διαμαρτυρίας από όσες έγιναν από τότε που ξεκίνησε η ισραηλινή επιδρομή και έκφραζε το θυμό και την αγανάκτηση του κόσμου για την σφαγή. Τα συνθήματα που κυριάρχησαν ήταν «Μπούς – Ολμέρτ Δολοφόνοι» «Λευτεριά στην Παλαιστίνη» «Όχι διευκολύνσεις στους Ιμπεριαλιστές» «Κλείστε την Πρεσβεία των Σιωνιστών και δώστε την για άσυλο των μεταναστών» και άλλα.

Πορεία διαμαρτυρίας ενάντια στην Πρεσβεία του Ισραήλ έγινε και την Πέμπτη 27/7 η οποία καλέστηκε από την ΕΔΟΝ, και τις οργανώσεις της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο. Συμμετείχαν γύρο στα 500 άτομα αλλά και πάλι το δυναμικό κομμάτι της ήταν το κομμάτι της Συμμαχίας μαζί με τους Τουρκοκύπριους τους Παλαιστίνιους και Λιβανέζους ακτιβιστές αφού από τη μεριά της ΕΔΟΝ ήταν περισσότερο διαδικαστική παρά ουσιαστική. Ήθελαν απλώς να καταγραφεί ότι κάτι κάνουν. Ακόμα πιο θλιβερή ήταν η απουσία των συνδικάτων από όλες τις κινητοποιήσεις που έγιναν στην Λευκωσία.

Και τώρα η συνέχεια

Οι κινητοποιήσεις αυτές έχουν πολύ μεγάλη σημασία. Δείχνουν έμπρακτα ότι το αντιπολεμικό κίνημα εξακολουθεί να είναι εδώ, έτοιμο να δώσει τις μεγάλες μάχες στο πλευρό της αντίστασης.

Ο θανάσιμος αποκλεισμός 1.5 σχεδόν εκατομμυρίων Παλαιστινίων στην Γάζα από την σιωνιστική πολεμική μηχανή και ο οικονομικός στραγγαλισμός τους τόσο στην Δυτική Όχθη όσο και στην Γάζα από τις ΗΠΑ και την ΕΕ, μαζί με τους οποίους ταυτίστηκε και η Κυπριακή Δημοκρατία, συνεχίζονται μέχρι σήμερα οδηγώντας στην πείνα ένα ολόκληρο λαό που αντιστέκεται στις λύσεις που θέλουν να του επιβάλουν.

Το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στην σύνοδο του στην Αθήνα κάλεσε σε παγκόσμια αντιπολεμική βδομάδα στις 23–30 Σεπτεμβρίου. Μια βδομάδα δράσης ενάντια στην κατοχή του Αφγανιστάν, του Ιράκ και της Παλαιστίνης για να παρεμποδίσουμε την νέα επιδρομή ενάντια στο Ιράν και την Συρία που θέλουν να εξαπολύσουν

Η «Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο Κύπρος» μέσα σε αυτό το πλαίσιο καλεί σε νέα δικοινοτική αντιπολεμική εκδήλωση για το Σάββατο 23 Σεπτέμβρη η ώρα 11:30πμ στην πλατεία Ελευθερίας και πορεία στην πρεσβεία των ΗΠΑ και του Ισραήλ.

Παράλληλα ξεκινά εκστρατεία για αποστολή μιας μεγάλης αντιπροσωπείας στη διεθνή σύνοδο Αλληλεγγύης στον Λίβανο και την Παλαιστίνη που προγραμματίζεται να γίνει στη Βηρυτό μεταξύ 24–26 Νοεμβρίου.

Το ειδικό αυτό αφιέρωμα στον πόλεμο στον Λίβανο είναι στηριγμένο σε άρθρα απο την Εργατική Αλληλεγγύη, εφημερίδα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην Ελλάδα και τον Socialist Worker, εφημερίδα του Socialist Workers Party στη Βρετανία, αδελφές οργανώσεις της Εργατικής Δημοκρατίας

Για επικοινωνία τηλ: 22349959, 99698503, 99625620 email:wd@workersdemocracy.net, www.workersdemocracy.net